

ODVETNIŠKA DRUŽBA SP 4 o.p. d.o.o.

Mladinska ulica 9

2000 MARIBOR

OKRAJNO SODIŠČE V LENDAVI

Glavna ulica 9

9220 LENDA VA

Opr. št.: P 38/2016

TOŽEČA STRANKA: **Stipe BABIĆ**, rojen 01. 01. 1950, stalno prebivališče v Murskem Središču, Republika Hrvaška,

ki jo zastopa Odvetniška pisarna Horvat in partnerji d.o.o., Povšetova ulica 5, 1000 Ljubljana.

TOŽENI STRANKI: **Franc ANTOLIN**, rojen 02. 02. 1952, stalno prebivališče v Lendavi, Republika Slovenija;

Andrej ANTOLIN, rojen 03. 09. 1948, stalno prebivališče v Murski Soboti, Republika Slovenija,

ki ju zastopa Odvetniška družba SP 4 o.p. d.o.o., Mladinska ulica 9, 2000 Maribor.

z a r a d i:

- Ugotovitve lastninske pravice (vsp 4.500,00 EUR; 2.250,00 EUR na toženca)
- Plačila odškodnine v višini 1.318,00 EUR spp
- Izbrisa stvarne služnosti (vsp 2.398,03 EUR)
- Plačila nadomestila za služnostno pravico v višini 191,73 EUR spp

Odvetniška družba SP 4
o.p. d.o.o.
Mladinska ul. 9, 2000 Maribor

ODGOVOR NA TOŽBO

2x

Pooblastilo priloženo (2) 4x

Priloge 7x

Franc Antolin kot prvotoženi in Andrej Antolin kot drugotoženi po tožbi v zadevi opr. št. P 38/2016 pred Okrajnim sodiščem v Lendavi vlagata odgovor na tožbo in nasprotno tožbo. Toženi stranki v 30-dnevem zakonitem roku¹ po svojem pooblaščenju podajata odgovorna tožbo² tožeče stranke, ki jo je naslovno sodišče prejelo 28. 10. 2016³ in hkrati vlagata nasprotno tožbo, v skladu s 183. členom Zakona o pravdnem postopku (v nadaljevanju ZPP).⁴

Toženi stranki v odgovoru na tožbo v celoti nasprotujeta tožbenim zahtevkom tožeče stranke in prerekata vsa dejstva navedena v tožbi, z izjemo tistih, ki jih izrecno priznavata.⁵

V skladu z veljavnim procesnim pravom in določbami ZPP toženi stranki opozarjata na trditveno in dokazno breme, ki bremeni tožečo stranko. Ta mora v skladu z uveljavljenim razpravnim načelom navesti vsa dejstva, na katera opira svoje zahtevke in predlagati dokaze, s katerimi ta dejstva dokazuje, kot izhaja iz 7. člena ZPP v zvezi z 212. in 284. členom. Dejstva, dokazi in pravna pravila namreč tvorijo podlago tožbenega zahtevka oz. procesno gradivo, tj. vse, kar mora biti zbrano, da sodišče lahko odloči o utemeljenosti tožbenega zahtevka. Sodišče lahko svojo odločbo opre le na dejstva, ki so jih navajale stranke, če *»nobena izmed strank določenega dejstva ne zatrjuje, je sodišče dolžno šteti, da to dejstvo ne obstaja.«*⁶ Poudarek je na tem, da morata to storiti stranki in ne sodišče, zadržanost sodišča v tem pogledu je namreč izraz ustavne zahteve po nepristranskem sodišču.⁷ Pogoj za to, da tožnik s tožbo uspe je, *»da navede dejstva, ki substancirajo zahtevek, ter da trditve o teh dejstvih tudi dokaže,«*⁸ če tega bremena ne zmore bo v postopku uspel toženec. Trditveno in dokazno breme, ki bremeni tožnika, namreč privede do tega, da v primeru, ko sodišče na podlagi izvedenih dokazov ne

¹ V skladu z določilom 277. člena ZPP mora tožena stranka odgovoriti na tožbo v 30 dneh od njene vročitve, razen če zakon ne določa drugače, kar v našem primeru ne.

² Odgovor na tožbo se v skladu z določilom 105. člena ZPP obravnava kot vloga: *»Z vlogo po tem zakonu so mišljeni tožba, odgovor na tožbo, pravno sredstvo in druge izjave, predlogi ali sporočila, ki se vlagajo zunaj obravnave. Vloge morajo biti razumljive in obsegati vse, kar je treba, da se lahko obravnava. Predvsem morajo obsegati: navedbo sodišča, ime ter stalno oziroma začasno prebivališče oziroma sedež strank, morebitnih njihovih zakonitih zastopnikov in pooblaščenec, sporni predmet in vsebino izjave.«*

³ Besedilo samega odgovora na tožbo se v tem delu nanaša na določbo 276. člena ZPP, ki določa, da tožbo, ki ima vse sestavine iz 180. člena tega zakona in za katero je plačana sodna taksa, oziroma je tožeča stranka v celoti oproščena plačila sodnih taks, mora sodišče vročiti toženi stranki, da nanjo odgovori. V nadaljevanju prej omenjeni člen določa, da sodišče skupaj s tožbo pošlje tudi priloge k tožbi.

⁴ Uradni list RS, št. 73/07 – uradno prečiščeno besedilo, 45/08 – ZArbit, 45/08, 111/08 – odl. US, 57/09 – odl. US, 12/10 – odl. US, 50/10 – odl. US, 107/10 – odl. US, 75/12 – odl. US, 40/13 – odl. US, 92/13 – odl. US, 10/14 – odl. US in 48/15 – odl. US).

⁵ Kot določa prvi odstavek 278. člena ZPP mora biti odgovor na tožbo obrazložen, sicer se šteje, da ni vložen, hkrati mora iz obrazložitve izhajati ali tožena stranka nasprotuje tožbenemu zahtevku v celoti ali deloma in v katerem delu. V našem primeru je razvidna uporaba t.i. **salvatorične klavzule**, s katero se tožena stranka dodatno zavaruje. Tožena stranka s salvatorično klavzulo prereka vsa dejstva navedena v tožbi, razen tistih, ki jih izrecno priznava.

⁶ Povzeto po Galič A., Wedam Lukič D. v Ude L. et. al., *Pravdni postopek, Zakon s komentarjem*, 1. knjiga, Uradni list Republike Slovenije in GV založba, Ljubljana, 2006, str. 65.

⁷ Povzeto po Galič A., Wedam Lukič D. v Ude L. et. al., o.c., str. 65-69.

⁸ Povzeto po Zobec J. v Ude L. et. al., *Pravdni postopek, Zakon s komentarjem*, 2. knjiga, Uradni list Republike Slovenije in GV založba, Ljubljana, 2006, str. 344.

more zanesljivo ugotoviti kakšnega dejstva, sklepa o njem na podlagi pravila o dokaznem bremenu.⁹

Odločitev sodišča pa ni odvisna le od navedenih dejstev in dokazov, pač pa tudi materialnega prava. Sodišče ob presojanju tožbenega zahtevka upošteva vsa navedena dejstva in dokaze in ugotovljeno subsumira v pravne norme. Sodišče tako tožbenemu zahtevku ugodi ali ga zavrne, če ugotovi, da bi to bilo skladno z veljavnim materialnim pravom. To je odraz načela *iura novit curia* (tretji odstavek 180. člena ZPP), ki pa v tem postopku ne velja. Tako je sodišče vezano ob predlaganih dejstvih in dokazih, tudi na pravno podlago, ki jo navedeta stranki. **To je še posebej pomembno v zadevi z mednarodnim elementom, ko je potrebno presojati pravo katere države se bo uporabilo za presojanje določenih zahtevkov.** Toženi stranki opozarjata, da napačna ugotovitev tožeče stranke katero pravo se uporabi, v primeru izvedbe načela *iura non novit curia* vodi do sklepa, da sodišče o tistem zahtevku ne more odločati, ker bi ga, skladno z napačno ugotovitvijo tožeče stranke, presojalo po napačnem pravu.¹⁰

Toženca v nadaljevanju odgovarjata na navedbe tožeče stranke in podajata obrazložitev v skladu z načelom vestnosti in poštenja v civilnem postopku.¹¹

1.

Pristojnost sodišča za razsojanje o posameznih zahtevkih in uporaba prava

Vprašanje pristojnosti določa pravico in dolžnost nekega sodišča, da postopa v sporu in v sporu tudi odloči. V skladu z 17. členom ZPP mora sodišče po uradni dolžnosti po prejemu tožbe presoditi ali je pristojno in v kakšni sestavi je pristojno za to zadevo. **Opredelitev sodišča do svoje (ne)pristojnosti je prvenstveno vprašanje, ker v primeru, ko sodišče ugotovi, da za razsojanje o zahtevku ni pristojno, ne presoja materialnopravne utemeljenosti zahtevkov, ampak tožbo zavrže.¹²**

Tožeča stranka v razdelku D XII., ki se nanaša na ugotovitev prenehanja služnostne pravice pešpoti pravilno navaja, da se za presojanje pristojnosti v zadevnem primeru uporabi Uredba (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. december 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih sporih (v nadaljevanju BU Ia; v besedilu tožbe Bruselj I bis).¹³ Vendar tožeča stranka ni zadostila pravilu *iura non novit curia*, saj **v tožbi ni opredelila in obrazložila vseh predpostavk za uporabo dotične uredbe.**

⁹ Povzeto po Zobec J. v Ude L. et. al., *Pravdni postopek, Zakon s komentarjem*, 2. knjiga, Uradni list Republike Slovenije in GV založba, Ljubljana, 2006, str. 343-356 in 376-395.

¹⁰ Povzeto po Galič A., Wedam Lukič D. v Ude L. et. al., *Pravdni postopek, Zakon s komentarjem*, 1. knjiga, Uradni list Republike Slovenije in GV založba, Ljubljana, 2006, str. 69-71.

¹¹ L. Ude, *Civilno procesno pravo*, Uradni list Republike Slovenije, Ljubljana 2002, str. 134: 9. člen ZPP določa, da morajo stranke pred sodiščem govoriti resnico in pošteno uporabljati pravice, ki so jim znane s tem zakonom, prav tako 11. člen ZPP določa, da mora sodišče onemogočiti vsako zlorabo pravic, ki jih imajo stranke v postopku.

¹² Drugi odstavek 18. člena ZPP.

¹³ UL Evropske Unije 351/1, 20. 12. 2012, str. 1.

Nadalje je tožeča stranka pristojnost slovenskega sodišča za zahtevek X. (»Prenehanje služnosti pešpoti«) poglavja tožbe utemeljila na podlagi Pravilnika za izvedbo študentske pravde. **Iz nobene določbe tega pravilnika ne izhaja pravilo, ki ga navaja tožeča stranka, namreč, da je pristojnost hrvaškega sodišča v postopku nedvomno izključena. Besedilo 3. člena pravilnika zgolj določa uporabo pravil ZPP za zahtevke, ki se po ugotovljeni presoji relevantnih pravnih pravil lahko vložijo pred pristojnim sodiščem na ozemlju Republike Slovenije.** Navedbe, da je pravilnik zavezujoč in hierarhično najvišji pravni vir so brezpredmetne. Če bi sledili besedam tožeče stranke, bi tudi glede pristojnosti sodišča o odločanju o preostalih zahtevkih lahko zanemarili zavezujoča pravna pravila in pristojnost poenostavljeno argumentirali na podlagi Pravilnika za izvedbo študentske pravde, kar jasno ne dosega namena tekmovanja.

Tožeča stranka v nadaljevanju sicer (sklicujoč se na odprto vprašanje priznanja in izvršitve) naniza nekaj argumentov, ki naj bi kazali na pristojnost slovenskega sodišča glede odločanja o pravicah *in rem*. Vsled temu, toženi stranki v nadaljevanju podrobneje argumentirata zaznano problematiko.

Določba člena 24 (1) BU Ia jasno določa, da je v zvezi s stvarnimi pravicami na nepremičninah izključno pristojno sodišče države članice, kjer nepremičnina leži. Pojem »zadeve v zvezi s stvarnimi pravicami« je avtonomen pojem, katerega razlago je Sodišče Evropske Unije (v *nadaljevanju* Sodišče EU) podalo v številnih zadevah.¹⁴ V primeru služnosti nedvomno gre za predmet spora v smislu člena 24 (1) BU Ia, zato toženi stranki uporabi zapisanega člena ne ugovarjata. Vendar na tem mestu poudarjata, da Sodišče EU še ni podalo razlage dotičnega člena, v primeru služnostne pravice, pri kateri se služeeče in gospodujoče zemljišče nahajata v različnih državah članicah EU. Prav za tak primer gre tudi v obravnavani zadevi. Neznanka se torej pojavi ob vprašanju, ali uporaba člena 24(1) BU Ia zahteva izključno pristojnost sodišča države članice lege služeečega ali gospodujočega zemljišča ali morda obeh.

Tožeča stranka svojih navedb, da *»večina okoliščin odkazuje na pristojnost slovenskega sodišča, pri čemer je pomislek izključne pristojnosti relevanten zgolj za enega izmed delov vtoževanih zahtevkov«* in nadalje: *»ni bistveno odločilno dejstvo, da se sporne nepremičnine nahajajo tako na ozemlju Republike Hrvaške kot tudi na ozemlju Republike Slovenije«*, ni podkrepila z nobenim konkretnim pravnim virom ali argumentom. Mednarodno pristojnost je potrebno presojati za vsak zahtevek posebej. **Zgolj navedba, da je za preostale zahtevke pristojno slovensko sodišče nikakor ne vodi do sklepa, da enaka pristojnost velja tudi za zahtevek glede ugotovitve prenehanja služnosti. Dejstvo, da ležita nepremičnini v**

¹⁴ V zadevi Reichert in Kockler (C-115/88), Sodišče EU pojasni, da je podana izključna pristojnost samo za tožbe s katerimi se skuša določiti obseg, vsebino, lastništvo ali posest nepremičnine ali obstoj drugih stvarnih pravic na teh nepremičninah in zagotoviti imetnikom teh pravic varstvo njihovih pravic.

Hkrati Sodišče EU poudari, da ne zadostuje, da je tožba le povezana z premičnino ali pravico na takšni nepremičnini. Sporna tožba se mora opirati prav na stvarno pravico (Gaillard, C-518/99, EU:C:2001:209, točka 16), njen obstoj ali obseg pa morata biti predmet postopka (Reichert in Kockler, C-115/88, EU:C:1990:3, točka 11 in Weber, C-438/12, EU:C:2014:212, točka 42).

različnih državah članicah pa je še kako pomembno za presojo in uporabo člena 24 (1) BU Ia.

Prav tako sklicevanje tožeče stranke na sodno prakso Sodišča EU,¹⁵ iz katere po njenih navedbah izhajajo možnosti odstopa od izključne pristojnosti, ne daje absolutne rešitve pristojnosti za naš primer. Sodišče je v citirani zadevi Scherrens nakazalo, da lahko razlaga člena 24 (1) BU Ia vodi do izključne pristojnosti sodišč večih držav, vendar le v primerih, ko se sporne nepremičnine ne nahajajo ena blizu druge. Tožeča stranka z argumentom *a contrario* pride do pravila, da mora v primerih, ko nepremičnine ležijo ena blizu druge o zadevi odločiti le eno sodišče. **Tudi v kolikor bi te navedbe držale, bi to pomenilo, da bi bilo izključno mednarodno pristojno hrvaško in ne slovensko sodišče. Služeče zemljišče, ki je v razmerjih služnosti pomembnejše, kot sledi iz nadaljnje utemeljitve, namreč leži na ozemlju Republike Hrvaške.**

Tožeča stranka v predmetni tožbi navaja da »26. člen Bruseljske Uredbe I bis nima absolutne veljave«, pri čemer toženi stranki ne razumeta relevantnosti dotičnega člena. **Člen 26 BU Ia namreč ureja tiho privolitev, ki pa v primeru, ko gre za izključno pristojnost ni dovoljena oz. mogoča.** Četudi bi sodišče sledilo utemeljitvi mednarodne pristojnosti na pravilniku zadevnega tekmovanja, veljave omenjenega člena ni mogoče izničiti. Pomembno je poudariti, da je potrebno v sistemu *iura non novit curia* še posebej utemeljiti uporabo pravnih pravil na katere se stranka sklicuje, čemur tožeča stranka ni zadostila. Izhajajoč iz povedanega takšna nejasna utemeljitev ne vodi do nikakršnega sklepa zato naj sodišče takšne argumente tožeče stranke prezre.

Teorija in sodna praksa¹⁶ jasno določata, da je izključna pristojnost izjema od splošnega pravila (člen 4 BU Ia) mednarodne pristojnosti, zato jo je potrebno razlagati restriktivno. Izključna pristojnost sodiščem države članice daje pristojnostni monopol, posledično pa v primeru kršitve predstavlja oviro za priznanje in izvršitev takšne sodne odločbe. **Povedano nasprotuje navedbam tožeče stranke, ki napačno trdi, da bo sodno odločbo nedvomno mogoče priznati in izvršiti v Republiki Hrvaški.** Zadevni primer se bo glede priznanja in izvršitve presojal po BU Ia (saj gre za pravdni postopek začel po 10. 1. 2015). Čeprav BU Ia ukinja postopek eksekviture (člen 39 BU Ia), bo lahko dolžnik vložil zahtevo za zavrnitev izvršitve takšne sodne odločbe, saj bo obstajal razlog za nepriznanje - kršitev izključne pristojnosti, kot jurisdikcijski razlog za nepriznanje v skladu z členom 45 (1)(e)(ii) BU Ia.

Če sledimo načelu restriktivnega pristopa v primerih izključne pristojnosti, potem razlaga člena 24 (1) BU Ia vodi v določitev zgolj enega sodišča države članice, kot izključno pristojnega sodišča. **Številni razlogi kažejo na to, da je v opisanem primeru pristojno sodišče države članice, kjer leži služeče zemljišče - v našem primeru torej hrvaško sodišče.**

¹⁵ Zadeva R.O.E Scherrens v M.G. Maenhout and Others, C-158/87.

¹⁶ Glej sodbo Reichert in Kockler (C-115/88, EU:C:1990:3, točki 8 in 9) in sodba v zadevi Lieber (C-292/93, Recueil, str. I-2535, točka 12).

- V državi, kjer se nepremičnina nahaja, je namreč najlažje izvesti dokaze glede stvarnih pravic na tej nepremični. V zadevnem primeru torej izvrševanje služnosti, ki je razvidno iz ogleda služnega zemljišča. Sodišče države članice lege gospodujoče nepremičnine (v našem primeru slovensko sodišče) bi tako moralo, v skladu z določbami ZPP (174. člen do 178. člen) in Uredbo Sveta (ES) št. 1206/2001 z dne 28. 5. 2001 o sodelovanju med sodišči držav članic pri pridobivanju dokazov v civilnih in gospodarskih zadevah, zaprositi za mednarodno pravno pomoč sodišče države članice lege služne nepremičnine (v našem primeru hrvaško sodišče), To bi po nepotrebnem časovno obremenilo pravdni postopek in vplivalo na pravico strank do sojenja v razumnem roku, ki izhaja iz prvega odstavka člena 6 Evropske konvencije o človekovih pravicah in temeljnih svoboščinah (v nadaljevanju EKČP).¹⁷ Zapisano jasno kaže, da že prvi argument kaže na smotrnost pristojnosti sodišča služne nepremičnine.
- V večini držav se nepremičnine vpisujejo v zemljiške ali druge javne knjige oziroma registre. Te knjige so pomembne tako z vidika dokaznih namenov, kot z vidika realizacije odločb, tj. vpisa relevantnih sprememb, ki morebiti izhajajo iz sodne odločbe. Služnost je primarno vpisana v zemljiško knjigo pri služni nepremičnini. Pri gospodujoči se opravi zgolj poočitev v evidenčnem listu A2 zemljiškknjižnega vložka gospodujoče nepremičnine. Očitno je, da se navedena realizacija odločb lažje izvede, ko že o izbrisu služnosti odloča sodišče lege služne nepremičnine.
- Največja prednost določanja pristojnosti po *lex rei sitae* pa je, da se stvarnopravna razmerja presojuje po pravu države, kjer nepremičnina leži. Izhajajoč iz tega, bi s tem zagotovili enotnost pristojnosti in uporabe prava. Navedeno se jasno kaže tudi v danem primeru. Tožeča stranka je namreč napačno uporabila slovensko pravo kot merodajno pravo v primeru zahtevka na ugotovitev prenehanja služnosti. Tudi, če bi slovensko sodišče ugotovilo, da je mednarodno pristojno za zahtevek na ugotovitev prenehanja služnosti, mora kot merodajno pravo, v skladu s kasneje navedeno opredelitvijo, uporabiti pravo Republike Hrvaške.

Iz tega izhaja, da vsi obrazloženi argumenti odkazujejo na izključno pristojnost hrvaškega sodišča.

Glede na diametralno nasprotna stališča tožnika in toženih strank, predlagata toženi stranki naslovnemu sodišču, da slednje v dvomu o mednarodni pristojnosti glede zahtevka na ugotovitev prenehanja služnosti, postavi vprašanje za predhodno odločanje, naslovljeno na Sodišče EU. Sodišče naj pri tem upošteva, da Sodišče EU o podobnem primeru še ni odločalo.

Namen postopka za predhodno odločanje po členu 267 Pogodbe o delovanju Evropske Unije (v nadaljevanju PDEU)¹⁸ je omogočiti hermenevtično uniformiranost in s tem preprečiti, da bi

¹⁷ Uradni list RS (13.6.1994) MP, št.7-41/1994 (RS 33/1994).

¹⁸ UL C 326, 26. 10. 2012, str. 1.

se ista določba prava EU v različnih državah članicah različno razlagala in uporabljala. Toženi stranki na tem mestu opozarjata, da je razlaga evropskega prava v izključni pristojnosti Sodišča EU. Kadar se nacionalno sodišče nahaja v situaciji, v kateri je treba razlagati pravo Unije, ne more samostojno rešiti predhodnega vprašanja, ker za to ni pristojno. Nacionalno sodišče mora prekiniti postopek in Sodišču EU postaviti referenčno vprašanje. V kolikor nacionalno sodišče ne upošteva določbe člena 267 PDEU, s tem krši izključno pristojnost Sodišča EU. Če nacionalno sodišče ne postavi vprašanja za predhodno odločanje lahko s tem krši pravico do zakonitega sodnika, ki izhaja iz 23. člena Ustave Republike Slovenije (*v nadaljevanju* Ustava RS).¹⁹ V skladu s prvim odstavkom 20. člena Statuta in četrte točke Court of Justice European Communities Information Note on References by National Courts for Preliminary Rulings mora nacionalno sodišče, če postavi referenčno vprašanje prekiniti postopek. Določba 113.a člena Zakona o sodiščih²⁰ predpisuje, da se postopek pred nacionalnim sodiščem prekine in se s sklepom referenčno vprašanje odstopi v odločanje Sodišču EU. Izpostaviti šteje tudi možnost, da lahko sodišče v skladu s tretjim odstavkom 300. člena ZPP razdruži pravdo in ločeno obravnava zahtevke iz iste tožbe, ter po končanem ločenem obravnavanju izda posebne odločbe o teh zahtevkih. Gre torej zgolj za delno prekinitve postopka oziroma prekinitve le glede spornega zahtevka, glede katerega je potrebna postavitev vprašanja za predhodno odločanje. To je v skladu z načelom ekonomičnosti, saj se pravda glede preostalih, nespornih zahtevkov lahko nadaljuje.²¹

V zadevnem primeru je nesporno, da je potrebno uporabiti normo evropskega prava. Zgoraj naštetih razlogi sicer jasno kažejo, da je zadevno določbo potrebo razlagati v prid izključne pristojnosti lege služječega zemljišča. V kolikor sodišče dvomi v takšno rešitev oz. meni, da razlaga člena 24 BU Ia ne daje enoznačnega odgovora v konkretnem dejanskem stanju – kako se razlaga izključna pristojnost v primeru služnosti, pri kateri služече in gospodujejoče zemljišče ležita v različnih državah članicah, je smiselno, da postavi vprašanje za predhodno odločanje. Tako bo Sodišče EU razjasnilo pomen te določbe in podalo rešitev za (ne)presojo zahtevka na ugotovitev neobstoja služnosti pred slovenskim sodiščem. **Brez razrešitve tega vprašanja ni mogoče nadaljevati postopka in odločiti o zadevnem zahtevku.** Sodišče prve stopnje (v kolikor obstajajo pravna sredstva) načeloma res ni dolžno postaviti predhodnega vprašanja, vendar so posledice, ki jih daje pasivnost sodišča v tem primeru za stranke lahko zelo neugodne in nepravilne. Norme prava EU so avtonomne, njihova razlaga pa mora biti enotna, sicer ne morejo doseči svojega namena. Tako bi lahko prišlo do situacije, ko bi nacionalno sodišče ene države članice EU isto normo prava EU razlagalo drugače kot sodišča druge države članice. Prav iz razloga, da do takšnih situacij ne bi prišlo, se je vzpostavil sistem vprašanj za predhodno odločanje. Vsled temu toženi stranki predlagata sodišču, da sproži postopek za predhodno odločanje in s tem razjasni vprašanje razlage člena 24 (1) BU Ia. Sodišče EU namreč o podobni

¹⁹ Uradni list RS, št. 33/91-I, 42/97 – UZS68, 66/00 – UZ80, 24/03 – UZ3a, 47, 68, 69/04 – UZ14, 69/04 – UZ43, 69/04 – UZ50, 68/06 – UZ121,140,143, 47/13 – UZ148 in 47/13 – UZ90,97,99.

²⁰ Uradni list RS, št. 94/07 – uradno prečiščeno besedilo, 45/08, 96/09, 86/10 – ZJNepS, 33/11, 75/12 – ZSPDLS-A, 63/13 in 17/15.

²¹ Povzeto po Varandelli L., *Predhodno odločanje v Evropskem pravu*, Uradni list Republike Slovenije, Ljubljana, 2010, str. 231.

zadevi še ni odločalo. Kot je pojasnjeno že zgoraj, je Sodišče EU izključno in torej edino pristojno, da poda razlago tega člena. Postopka tako ni smotno nadaljevati ne da bi se najprej ugotovila razlaga člena 24 (1) BU Ia.

V točki D XIII. tožeča stranka napačno navaja, da uredba BU Ia ureja le mednarodno pristojnost, ne pa tudi krajevne pristojnosti. Zapisano velja le za nekatere zahteve podane v tožbi. Glede pristojnosti sodišča odločati o zahtevku za povračilo premoženjske škode (razdelek B v tožbi) pa velja izjema. In sicer iz člena 7(2) BU Ia izhaja, da zadevna uredba, kadar gre za vprašanje škodnega dogodka, neposredno določa tudi krajevno pristojnost in ne zgolj mednarodne pristojnosti. **Ker gre za spor, ki spada v okvir 7(2) BU Ia, mora sodišče v državi članici tako mednarodno, kot tudi krajevno pristojnost določiti neposredno s sklicevanjem na BU Ia.**

Tožeča stranka v točki XIV. tožbe določa merodajno pravo. Glede nepogodbene odškodninskega zahtevka ta le pavšalno navede, da se uporabi Uredba št. 864/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. 06. 2007 o uporabi prava za nepogodbene obveznosti (v nadaljevanju Rim II).²² **Tožeča stranka s tem ponovno ni zadostila pravilu *iura non novit curia*, saj ni pojasnila kriterijev za uporabo Rim II. Prav tako se ni opredelila do morebitnih izjem od splošnega pravila.**

V nadaljevanju tožeča stranka utemelji uporabo prava za presojo domnevno »*spornih vprašanj iz pogodb*«. Gre za zahtevek, ki se nanaša na plačilo nadomestila služnosti, ki temelji na pogodbi o služnostni pravici. **Tožeča stranka ta zahtevek sicer pravilno umesti v okvir pogodbenega statuta, a v nadaljevanju ne pojasni katero pravo je potrebno uporabiti. Z izločanjem predpisov, ki niso relevantni ne pride do rešitve kateri nacionalni zakon, ki bi odkazal na merodajno pravo, je potrebno uporabiti. Pove torej le, kateri zakon se ne uporabi, namesto, da bi v luči pravila *iura non novit curia* pojasnila katero je merodajno pravo za presojo dotičnega zahtevka.** Ob dosledni uporabi navedenega pravila *iura non novit curia* sodišče tako ne ve katero je relevantno pravo za presojo predmetnega zahtevka, zato ga vsebinsko ne more presojati.

Za razliko od tožeče stranke pa toženi stranki v nadaljevanju pojasnjujeta kateri predpis nas napoti na merodajno pravo za presojo te pogodbe. Relevanten predpis mednarodnega zasebnega prava se uporabi za razmerja, ki nastanejo po njegovi uveljavitvi. Pojem »razmerja« je potrebno razlagati kot trenutek, ko je treba izbrati določeno pravo oz. ko pride do sodnega spora, tako je potrebno uporabiti kasneje sprejet zakon tudi tedaj, ko je materialnopravno razmerje nastalo pred njegovo uveljavitvijo, do kolizije zakonov oz. sodnega spora pa je prišlo šele po tem. Potrebno je namreč ločiti materialnopravna vprašanja in vprašanja kolizijskega prava. V zadevnem primeru je za določitev merodajnega prava potrebno uporabiti Zakon o mednarodnem

²² UL Evropske Unije 199/40, 31. 7. 2007, str. 1.

zasebnem pravu in postopku²³ (v nadaljevanju ZMZPP), saj je do kolizije zakonov in do sodnega spora prišlo v trenutku njegove veljave.²⁴

ZMZPP v 19. členu določa, da se za pogodbo uporabi pravo, ki sta ga izbrali pogodbeni stranki, v kolikor ZMZPP ali mednarodna pogodba ne določata drugače (avtonomija strank kot primarna navezna okoliščina). V obravnavanem primeru, se stranki nista dogovorili za uporabo določenega prava, zato se kot sekundarna navezna okoliščina uporabi načelo najtesnejše vezi (20. člen ZMZPP). Vendar zakon v določenih primerih pogodb sam določi vsebino pojma najtesnejše vezi. Temu je tako tudi v primerih pogodb, ki se nanašajo na nepremičnine, kjer zakon v 23. členu določa, da se pri takšnih pogodbah zmeraj uporabi pravo države, na katerem ozemlju je nepremičnina. Gre za izjemo od absolutnega pravila, ki predstavlja omejitev avtonomije volje.²⁵ V zadevnem primeru gospodujoča nepremičnina leži na ozemlju Republike Slovenije, služecha pa na ozemlju Republike Hrvaške. Tudi za uporabo prava lahko analogno uporabimo obrazložitev, ki sta jo podali toženi stranki, v okviru prerekanja pristojnosti slovenskega sodišča glede zahtevka zastaranja služnosti. Stališče, da je potrebno uporabiti pravo države, kjer leži služecha zemljišče, zavzemajo tudi avtorji knjige *Međunarodno privatno pravo*.²⁶ **V skladu s 23. členom ZMZPP se za zahtevek glede plačila nadomestila služnosti uporabi hrvaško materialno pravo. To pomeni, da je tožeča stranka zadevni zahtevek utemeljila na napačni pravni podlagi.** Načeloma sodišče pozna pravo po uradni dolžnosti in ni vezano na pravno podlago, ki jo navajajo stranke, vendar v tem postopku velja pravilo *iura non novit curia*, to pa pomeni, da sodišče prava ne pozna in da je vezano na pravno podlago, ki jo navajajo stranke. **Tako sodišče po navedeni pravni podlagi ne more priti do pravnega zaključka, ker bi za presojo o utemeljenosti zahtevka uporabilo napačno materialno pravo.**

Navedba v tožbi, češ da se »skladno z navedenim torej uporabijo predpisi, kot je določeno v posamičnih oddelkih tožbe« je brez pomena. **Tožnik se namreč ni opredelil in obrazložil katero pravo je potrebno uporabiti v primeru zahtevka glede priposestvanja in glede ugotovitve prenehanja služnosti.** Zgolj pavšalna navedba, da je to tako ali tako razvidno iz besedila tožbe ne zadostuje pravilu *iura non novit curia*. Tožeča stranka bi morala za vsak zahtevek posebej preučiti pravila mednarodnega zasebnega prava in šele nato podati ugotovitev katero pravo se uporabi in svoj zahtevek utemeljiti na podlagi relevantnega pravnega predpisa znotraj tega prava.

Na tem mestu toženi stranki še posebej opozarjata na uporabo prava v primeru zahtevka glede ugotovitve zastaranja služnosti. Uporaba prava v zadevah v zvezi s pravicami *in rem* na nepremičninah spada v domet stvarnega statuta in se določi s pomočjo pravil ZMZPP. Prvi

²³ UL RS, št. 56/99 in 45/08.

²⁴ Povzeto po Ilešič M., Polajnar Pavčnik A., Wedam Lukić D., *Mednarodno zasebno pravo, Komentar zakona*, Uradni list Republike Slovenije, Ljubljana, 1992, str. 158.

²⁵ Povzeto po Geč-Korošec M., Knez R., Kraljić S., *Mednarodno zasebno pravo*, Knj.2, Posebni del, Uradni list RS, Ljubljana, 2002, str. 113.

²⁶ Povzeto po Bordaš B., Varadi T., Knežević G., *Međunarodno privatno pravo*, Forum, Novi Sad, 2001, str. 338-343.

odstavek 18. člena ZMZPP določa, da se za lastninskopravna razmerja in druge pravice na stvareh uporabi pravo kraja, kjer je stvar. Kot navezna okoliščina se torej upošteva pravilo *lex rei sitae*. Za razliko od mednarodne pristojnosti, v primeru uporabe prava ni mogoča situacija, ko bi se uporabila prava večih držav. Pri stvarnem statutu avtonomija volje ni upoštevana, edina navezna okoliščina je že zakonsko določena. Podobni argumenti, ki sta jih toženi stranki navedli in pojasnili v razdelku o pristojnosti glede zahtevka za ugotovitev prenehanja služnosti, veljajo tudi v primeru uporabe prava. **Iz tega nedvomno izhaja, da se uporabi hrvaško pravo. Posledično je tožeča stranka v svoji tožbi uporabila napačno materialno pravo. To v primeru, ko sodišče prava ne pozna po uradni dolžnosti, vodi do nezmožnosti sodišča, da bi zahtevek materialnopravno presoјalo, zato mu ne more ugoditi.**

2.

Glede priposestevanja

Tožeča stranka v tožbi zahteva, da sodišče ugotovi solastninsko pravico tožeče stranke do ½ dela nepremičnine, parc. št. 3418, k.o. Petišovci - Lendava, katere lastnika sta v celoti toženi stranki Andrej in Franc Antolin, ki sta kot lastnika tudi veljavno vpisana v zemljiško knjigo. Prednik tožeče stranke bi naj postal lastnik spornega dela omenjene nepremičnine (v nadaljevanju nepremičnina 2) na podlagi zakona z izpolnitvijo zakonsko določenih pogojev za priposestevanje.

Toženi stranki opozarjata naslovno sodišče, da tožeča stranka v tožbenem zahtevku ni dovolj natančno opredelila nepremičnine na kateri zahteva ugotovitev lastninske pravice, zato je tak zahtevek neizvršljiv. V tožbi in tožbenem zahtevku na ugotovitev lastninske pravice navaja nepremičnino parc. št. 3418, k.o. Lendava, kar je nepravilno. Toženi stranki sta namreč lastnici nepremičnine parc. št. 3418 k.o. Petišovci - Lendava. Takšen tožbeni zahtevek je nepravilen in nesklepčen, zato ga naj sodišče zavrže.²⁷

V kolikor sodišče zahtevka iz zgoraj navedenih razlogov ne zavrže, toženi stranki v nadaljevanju podajata obrazložitev za neutemeljenost predmetnega zahtevka.

Za uspeh z zahtevkom na ugotovitev originarne pridobitve lastninske pravice na nepremičnini, kot ga je postavila tožeča stranka, bi ta morala trditi in dokazati kumulativno izpolnjenost zakonsko določenih predpostavk dobre vere, zakonite posesti ter poteka priposestvovalne dobe 10 let.

²⁷ Sklep U 243/2007 z dne 21. 9. 2007; »Kot je mogoče razbrati iz tožbenega zahtevka, se datum izdaje navedene odločbe res nanaša na datum odločbe prvostopnega organa (ene izmed njih), vendar pa se navedena opravilna številka odločbe, v bistvenem delu nanaša na številko, ki jo je v predmetni zadevi uporabljal organ druge stopnje, zato iz tožbenega zahtevka ni mogoče razbrati niti, ali tožnik zahteva odpravo prvostopne ali drugostopne odločbe.« Po analogiji gre za podobno situacijo, ko je v tožbenem zahtevku navedena napačna katastrska občina nepremičnine.

Toženi stranki prerekata vse navedbe tožeče v zvezi z domnevno izpolnjenimi pogoji za priposestvanje in bosta v nadaljevanju odgovora na tožbo izkazali, da tožeča stranka oz. njen prednik ni izpolnila vseh predpostavk za veljavno originarno pridobitev lastninske pravice na podlagi priposestvanja. Toženi stranki zatrjujeta in dokazujeta, da pri predniku tožeče stranke ni bila podana **(a)** dobra vera, da ni imel **(b)** zakonite posesti na delu nepremičnine 2 in da posledično **(c)** ni potekla v zakonu predpisana priposestvalna doba.

Tožeča stranka v svoji tožbi pravilno ugotavlja, da sta, skladno z zemljiškoknjižnim stanjem, solastnika nepremičnine 2 toženi stranki, vsaka do polovice. V skladu s pozitivnim učinkom načela zaupanja v zemljiško knjigo obstaja samo tista pravica, ki je vpisana v zemljiško knjigo. *A contrario* negativni učinek pove, da pravica, ki ni vpisana v zemljiško knjigo ne obstaja.²⁸ Gre za pravno domnevo, ki velja za resnično dokler nasprotna stranka ne dokaže drugače. Tako se za potrebe tega primera šteje, da sta edina lastnika nepremičnine 2 prvo- in drugotoženi in da na tej nepremičnini ne obstaja pravica nikogar drugega.

Svojo tezo o priposestvanju spornega dela nepremičnine 2 tožnik opira na zakonsko podlago 28. člena Zakona o temeljnih lastninskopravnih razmerjih (v nadaljevanju ZTLR)²⁹ in popolnoma napačno in neutemeljeno trdi, »da je njegov prednik (oče) na podlagi 10-letne, zakonite in dobroverne posesti spornega dela nepremičnine 2, pridobil lastninsko pravico na spornem delu zemljišča.«

a) Dobra vera

ZTLR v drugem odstavku 72. člena določa, da je posest dobroverna, če posestnik ne ve ali ne more vedeti, da stvar, ki jo ima v posesti, ni njegova. *A contrario* ugotovimo, da je posest nedobroverna, če posestnik ve ali more vedeti, da stvar, ki jo ima v posesti, ni njegova. **Toženi stranki bosta dokazali, da prednik tožeče stranke spornega dela nepremičnine 2 ni posedoval v dobri veri, vedel oz. moral bi vedeti namreč, da ta del nepremičnine ni bil njegova last.**

Tožeča stranka sicer pravilno izpostavi, da je dokazno breme, v skladu z določbami ZTLR na toženih strankah,³⁰ vendar ne upošteva procesnih pravil ZPP, ki v 7. in 212. členu pravnim strankam nalaga trditveno in dokazno breme. Tako je potrebno kljub domnevi iz 72. člena ZTLR dobro vero zatrjevati, res pa je, da je ni potrebno izrecno dokazovati, razen če nasprotna stranka domnevo uspešno izpodbije. Takšno stališče potrjuje tudi odločitev Višjega sodišča v Kopru, ki v sodbi navaja, da se »dobra vera domneva, toda sklep ali dobra vera obstoji, je materialnopravni sklep in je tožeča stranka tista, tako kot tožena, ki s svojimi trditvami gradi trditveno podlago, ne glede na to, ali ji gredo v breme ali korist.«³¹ **Tako je jasno, da bi morala**

²⁸ Povzeto po Juhart M., Tratnik M., Vrenčur R., *Stvarno pravo*, GV Založba, Ljubljana, 2007, str. 596.

²⁹ Uradni list SFRJ, št. 6/80, 20/80 – popr., 36/90 in Uradni list RS, št. 87/02 – SPZ.

³⁰ Tako določa tretji odstavek 72. člena ZTLR.

³¹ VSK sodba Cp 892/2008 z dne 07. 10. 2008.

tožeča stranka, v zvezi z dokazovanjem dobro vere, zadostiti trditvenemu in dokaznemu bremenu, česar pa v tožbi ni storila.

Za uspešno izpodbijanje domneve dobre vere zadostuje že predložitev zemljiškoknjižnega izpisa, iz katerega jasno izhaja, da sta lastnika nepremičnine toženi stranki. Takšno stališče je potrdilo tudi Vrhovno sodišče, ki je odločilo da je *»tisto, kar je vpisano v zemljiško knjigo, tudi resnično in popolno. Zato se tudi dobra vera tistega, ki je vpisan, domneva, in mora tisti, ki trdi nasprotno, to dokazati.«*³²

Iz dejanskega stanja zadevnega primera izhaja, da sta bila prednika strank – na strani tožeče Jure Babič in na strani toženih Janez Antolin, stranki menjalne pogodbe, ki datira v 22. 12. 1980.³³ Omenjeno pogodbo sta sklenila z namenom menjave 0.5ha velikih delov zemljišč, vendar do stvarnopravne realizacije posla zaradi smrti Janeza Antolina leta 1981 nikoli ni prišlo. Kljub temu je Stipe Babić neupravičeno začel izvrševati posest na delu nepremičnine 2, poleg tega pa obdržal posest na delu svoje nepremičnine (v *nadaljevanju* nepremičnina 1), ki bi ga naj v skladu z omenjeno pogodbo odsvojil v korist Janeza Antolina. **Povedano še dodatno podkrepi dejstvo, da Jure Babić ni imel namena odsvojiti svojega dela nepremičnine, kar izhaja iz dejstva, da je izvrševal posest tako na delu nepremičnine 2, kot tudi na delu nepremičnine 1, ki bi ga bil moral v skladu s pogodbo odsvojiti. Namesto tega je izkoristil nejasen položaj družine Antolin po smrti Janeza Antolina in viciozno začel izvrševati nezakonito in nedobroverno posest na spornem delu nepremičnine 2.** Zgolj dogovor o menjavi zemljišč še ne pomeni spremembe lastninskopravnega položaja. Kot izhaja iz sodne prakse Vrhovnega sodišča³⁴ samo del zemljiške parcele, čeprav je natančno opisno določen, ne more biti predmet lastninske pravice ali njenega prenosa oziroma vknjižbe, če ni priloženega ustreznega načrta parcelacije. Tako bi pravni prednik tožeče stranke moral vedeti, da lahko pridobi del zemljišča, v skladu z načelom specialnosti le z ustreznim načrtom parcelacije, ki pa ni bil izdelan. **Tudi to potrjuje, da mu posest ni bila izročena s soglasjem pravnega prednika tožene stranke in si jo je prisvojil samovoljno.** Takrat veljavni Zakon o zemljiškem katastru³⁵ je namreč v prvem odstavku 27. člena določal, da se sme izvedba sprememb v zemljiško-katastrskem operatu glede posestne meje parcele opraviti le na podlagi predhodno izvršene parcelacije zemljišča.³⁶ Zakon prav tako določa, da je ugotovitveni zapisnik, ki se sestavi v mejnem ugotovitvenem postopku podlaga za evidentiranje posestnih meja parcel v zemljiškem katastru in v zemljiški knjigi.³⁷

³² Sodba in sklep II Ips 98/2001 in II Ips 99/2001 z dne 10. 05. 2001.

³³ Ker je bil zavezovalni posel sklenjen v letu 1980, ko je obligacijskoppravna razmerja urejal takrat veljavni ZOR, se razmerje med strankami iz naslova menjalne pogodbe presoja po ZOR³³. To je tudi v skladu z določbo 1060. člena OZ, ki predpisuje, da se določbe OZ ne uporabljajo za obligacijska razmerja, nastala pred njegovo uveljavitvijo (tj. 1. 1. 2002).

³⁴ Sklep II Ips 194/2006 z dne 23. 10. 2008.

³⁵ Uradni list SRS, št. 16/74 z dne 26. 4. 1974.

³⁶ Nadaljnje iz drugega odstavka izhaja, da se posestne meje s parcelacijo zajetih in novoosnovanih parcel ugotovijo in zamejničijo v mejnem ugotovitvenem postopku po določbah 14. do 17. člena tega zakona.

³⁷ Prvi odstavek 14. člena določa, da v se mejnem ugotovitvenem postopku s soglasjem vseh navzočih lastnikov oziroma uporabnikov ugotovijo in zamejničijo mejne točke na posestnih mejah parcele. Drugi odstavek določa, da

Takšno ravnanje jasno kaže, da o dobri veri prednika tožeče stranke ni mogoče govoriti. Dobra vera bi namreč bila podana le, ko bi bil Jure Babić v situaciji, ko ni vedel in ni mogel vedeti, da ni pridobil lastninske pravice na omenjenem spornem delu nepremičnine 2, za kar v omenjenem primeru več kot očitno ne gre. Jure Babić je vedel oz. bi moral po okoliščinah domnevati,³⁸ da brez stvarnopravne realizacije menjalne pogodbe ni mogel pridobiti lastninske pravice na nepremičnini in da sta lastnika še zmeraj toženi stranki. Dobrovernost je potrebno presojati tudi v povezavi z zemljiško knjigo.³⁹ Pri pravnoposlovni pridobitvi lastninske pravice namreč pridobitelj lahko misli, da je postal lastnik samo v primeru, ko se je vpisal v zemljiško knjigo.⁴⁰ **Kadar ostane vpisan nekdo drug, pridobitelj ve ali bi moral vedeti, da ni pridobil lastninske pravice.**⁴¹ Enako stališče zavzema tudi Višje sodišče v Ljubljani, ki meni, da »(zgolj) izpolnitev menjalne pogodbe ne more imeti za posledico pridobitve lastninske pravice, saj manjka vpis v zemljiško knjigo.«⁴² Takšen sklep izhaja že iz osnovnega poznavanja prava in je popolnoma logičen in podprt z splošnim pravilom *ignorantia iuris nocet*. Navedeno pravilo pomeni praktično uporabo fikcije po kateri vsak pozna pravo in mora zato spoštovati veljavne predpise oz. nositi posledice svojega nepoznavanja prava. Sklicevanje na nepoznavanje prava ne more imeti pozitivnih učinkov, saj ima vsakdo možnost, da se s pravom seznaní ali poišče pravno pomoč. Če bi sprejeli možnost, da se stranka uspešno sklicuje na nepoznavanje prava, bi to onemogočilo veljavo prava.⁴³

Zakon o obligacijskih razmerjih⁴⁴ (v nadaljevanju ZOR), ki se za presojo zadevnega razmerja uporablja na podlagi 1060. člena Obligacijskega zakonika⁴⁵ (v nadaljevanju OZ), v prvem odstavku 17. člena jasno določa, da so udeleženci obligacijskih razmerij dolžni izpolniti svoje obveznosti in da za njihove izpolnitve tudi odgovarjajo, hkrati pa morajo slediti načelu vestnosti in poštenja. **Tako bi v omenjenem primeru moral Jure Babić izpolniti pogodbo in v skladu s 454. členom ZOR izročiti del svoje nepremičnine Janezu Antolinu oz. njegovim pravnim naslednikom – tj. toženima strankama.** Šele takrat bi dobil upravičenje, da zahteva od Janeza Antolina oz. toženih strank kot pravnih naslednikov, izročitev dela nepremičnine 2. Tožeča stranka opozarja, da bi moral slednje od nasprotne pogodbene stranke zahtevati, nikakor pa ni imel pravice vzeti stvari v svoje roke in samovoljno začeti izvrševati posesti na spornem delu

po dokončanih opravilih iz prejšnjega odstavka sestavi uradna oseba, ki vodi postopek, ugotovitveni zapisnik, ki ga podpišejo vsi prizadeti lastniki oziroma uporabniki. Tretji odstavek določa, da je ugotovitveni zapisnik sestavljen in podpisan po določbah prejšnjega odstavka, podlaga za evidentiranje posestnih meja parcel v zemljiškem katastru in v zemljiški knjigi.

³⁸ Povzeto po Juhart M., Tratnik M., Vrenčur R., *Stvarnopravni zakonik (SPZ) s komentarjem*, Uradni list Republike Slovenije, Ljubljana, 2016, str. 291. Tako tudi izhaja iz odločbe Višjega sodišča v Ljubljani VSL sodba I Cp 2904/2009 z dne 28.10.2009.

³⁹ Povzeto po Juhart M., Tratnik M., Vrenčur R., *Stvarno pravo*, GV Založba, Ljubljana, 2007, str. 258.

⁴⁰ Povzeto po Juhart M., Tratnik M., Vrenčur R., o.c., str. 257-258.

⁴¹ Povzeto po Juhart M., Tratnik M., Vrenčur R., o.c., str. 258.

⁴² VSL sodba I Cp 1819/2011 z dne 06. 12. 2011, tako določa tudi 33. člen ZTLR.

⁴³ Povzeto po Kranjc J., *Rimsko pravo*, GV Založba, Ljubljana, 2010, str. 213.

⁴⁴ Zakon o obligacijskih razmerjih (Uradni list SFRJ, št. 29/78, 39/85, 45/89 – odl. US, 57/89, Uradni list RS, št. 88/99 – ZRTVS-B, 83/01 – OZ, 30/02 – ZPlaP in 87/02 – SPZ).

⁴⁵ Uradni list RS, št. 97/07 – uradno prečiščeno besedilo.

nepremičnine 2. **Takšno ravnanje ne more voditi v zakonito, še manj pa v dobroverno posest na omenjeni nepremičnini.**

Zatrjevanje, da je menjalna pogodba sestavljena iz dveh prodajnih pogodb, ne spremeni dejstva, da tožeča stranka ni izpolnila obveznosti, ki izhaja iz sklenjene menjalne pogodbe, saj menjalno pogodbo uvrščamo med vzajemna dvostranska obveznostna razmerja, to so razmerja, pri katerih sta obe stranki hkrati dolžnika. Pri vzajemnih razmerjih velja, da je izpolnitev ene stranke pogojena z izpolnitvijo druge stranke, tako se stranka zaveže s pogojem in pričakovanjem, da bo tudi druga stranka izpolnila, česar pa v konkretnem primeru tožeča stranka ni storila.⁴⁶

Izhajajoč iz podanih dejstev in pravne podlage izhaja, da prednik tožeče stranke Jure Babić ni bil dobroverni posestnik spornega dela nepremičnine 2. **Že zgolj uspešno izpodbita predpostavka dobre vere zadostuje za zavrnitev zahtevka tožeče stranke v predmetni pravi.** Za uspešno priposestvanje nepremičnine v dobi 10 let, kot ga navaja tožeča stranka, bi namreč ta morala izkazati kumulativno izpolnitev dobroverne in zakonite posesti na nepremičnini in potek priposestvovalne dobe 10 let.

Kot sledi iz navedb toženih strank o dobrovernosti Jureta Babića ni mogoče govoriti, zato ta ne more uspešno priposestvovati dotičnega dela nepremičnine 2. Toženi stranki tako predlagata sodišču, da predmetni zahtevek tožeče stranke v celoti zavrne.

b) Zakonita posest

ZTLR določa, da je posest zakonita, če temelji na veljavnem pravnem naslovu, ki je potreben za pridobitev lastninske pravice, in če ni bila pridobljena s silo, z zvijačo ali z zlorabo zaupanja.⁴⁷ Navedeno pravno pravilo navaja tudi tožeča stranka v poglavju »*Zakonita posest*« predmetne tožbe. **Povsem jasno je, da gre v omenjenem primeru za nezakonito posest, ta je bila očitno pridobljena z zlorabo zaupanja in zvijačnim ravnanjem s strani prednika tožeče stranke.**

Tožnik trdi, da je veljaven pravni naslov za zakonito posest njegovega prednika menjalna pogodba. Toženi stranki sicer priznavata, da je bil namen pogodbenih strank menjava delov nepremičnin in da bi posledično lahko prišlo do prenosa lastninske pravice, vendar se je potrebno zavedati, da namen strank ni bil uresničen, ker do realizacije posla ni prišlo. Omenjena menjalna pogodba bi res lahko bila kavza za prenos lastninske pravice, vendar to velja samo za primer, ko bi bila pogodba izvršena, torej ko bi prednik tožeče stranke izročil zemljiškoknjižno dovolilo predniku toženih strank in obratno. **Nesporno je, da do tega ni prišlo. Posest Jureta Babića tako ni temeljila na menjalni pogodbi, ampak na zvijačnem ravnanju in zlorabi zaupanja. Za takšne primere pa zakon izrecno izključuje možnost zakonite posesti.** To isto nezakonito in nedobroverno posest je podedovala tudi tožeča stranka, z univerzalno sukcesijo

⁴⁶ Povzeto po Cigoj S., *Teorija obligacij: splošni del obligacijskega prava*, Uradni list Republike Slovenije, Ljubljana, 2003, str. 97.

⁴⁷ Tako določa 72. člen ZTLR.

namreč preide posest na naslednika z vsemi svojimi objektivnimi kvalitetami.⁴⁸ **Tako je v primeru, ko je prednikova posest nezakonita, takšna tudi posest naslednika.** Za nezakonitost posesti namreč ne velja enako kot za dobrovernost. Ta se presoja posebej, ker gre za subjektivno kvaliteto, ki je odvisna od subjektivnega stališča konkretnega posestnika, zato se tudi ne prenaša z nasledstvom, ampak se presoja posebej.⁴⁹

Sledoč navedbam in dokazom toženih strank posest prednika tožeče stranke ni bila zakonita, zato le-ta ni izpolnil pogojev za priposestevanje lastninske pravice na nepremičnini v 10 letih, kot to zatrjuje tožeča stranka v tožbi. Toženi stranki zato sodišče pozivata k zavrnitvi omenjenega zahtevka.

c) Potek priposestvovalne dobe

ZTLR v 30. členu jasno določa, da začne priposestvovalna doba teči z dnem, ko je posestnik dobil stvar v posest, konča pa se z iztekom zadnjega dne te dobe. Toženi stranki ne ugovarjata posesti tožeče stranke, kot tudi ne posesti prednika le-te. Vendar pa za uspešno priposestevanje v dobi 10 let, kot to zahteva tožeča stranka, **ne zadostuje gola posest, ampak mora imeti ta zgoraj opisane kvalitete dobrovernosti in zakonitosti.** Kot izhaja iz razdelkov a) in b) predmetnega odgovora na tožbo, **posest prednika tožečih strank takšnih kvalitet nedvomno ni imela, zato priposestvovalna doba sploh ni začela teči in posledično ni mogla poteči leta 1990, kot to zatrjuje tožeča stranka.** Ta v svoji tožbi napačno interpretira opustitveno ravnanje toženih strank, češ »*da dejstvo, da sinova Janeza Antolina nista Juretu Babiću nikoli oporekala izvrševanja posesti na spornem zemljišču (niti naj ne bi v upravičenost podvomila) dokazuje, da je do prenosa posesti gotovo prišlo že nekaj časa pred smrtjo njunega očeta.*« Navedena trditev, da toženi stranki nista oporekali posesti Jureta Babića nikakor ne dokazuje, da je prišlo do prenosa posesti, dokazuje zgolj to, da toženi stranki nista niti vedeli, da je med Juretom Babićem in Janezom Antolinom sploh obstajal kakršenkoli zavezovalni posel, medtem ko je ta bil tožeči stranki ves čas na razpolago, saj je le-ta imela fizično kopijo pogodbe v svoji posesti. Iz dejanskega stanja namreč nedvomno izhaja, da se je kopija pogodbe ves čas nahajala v predalčniku tožeče stranke.⁵⁰ Naveden dokaz izpovedi priče, soseda Josipa Hrvatića je nedovoljena širitev dejanskega stanja, ki dodatno odkazuje na težave tožeče stranke pri dokazovanju izpolnitve predpostavk za uspešno priposestevanje. Toženi stranki predlagata sodišču, da takšne dokazne predloge prezre.

Kot sta pojasnili tožeči stranki tako ni podana tudi tretja predpostavka za uspešno priposestevanje prednika tožeče stranke v 10 letih po ZTLR, zato naj sodišče zahtevk na ugotovitev lastninske pravice zavrne.

⁴⁸ Omenjeno vpliva tudi na kvalifikacijo posesti tožeče stranke, saj kot določa Višje sodišče v Ljubljani v sklepu VSL sklep II Cp 1491/94 z dne 23. 12. 1997: »z univerzalno sukcesijo preide posest z vsemi svojimi objektivnimi kvalitetami«.

⁴⁹ VSL sklep II Cp 1491/94 z dne 23. 12. 1997.

⁵⁰ Glej vprašanja za razjasnitev št. 4.

Dodatno se toženi stranki opredeljujeta do predloga tožeče stranke naj sodišče »po oceni, v kolikor je zahtevek utemeljen, strankam naloži izdelavo elaborata, skladno s katerim bo tožbeni zahtevek dopolnjen z navedbo rezervirane parcelne številke, kar bo omogočilo tudi tehnično izvedbo sodne odločitve.« S tem tožeča stranka predlaga sodišču, da izdelavo elaborata naloži eni izmed strank. **Takšen predlog je neutemeljen, ker zanj ne obstaja materialnopravna podlaga, ki bi določala takšno obveznost strank.** Tudi iz odločbe Višjega sodišča v Ljubljani⁵¹ je razvidno, da je obligacijski zahtevek, s katerim je tožena stranka dolžna dovoliti geometrsko odmero oziroma parcelacijo spornega dela zemljišča, neutemeljen. Isto sodišče je odločilo, da ni nobene materialnopravne podlage za takšno obveznost tožencev. Smiselna in potrebna interpretacija omenjene odločbe potrjuje razlago toženih strank v smeri, da ti nista dolžni izdelati elaborata. To bi jima predstavljajo strožjo in večjo obveznost, kot le dovolitev izdelave parcelacije.

Takšno stališče utemeljuje tudi prvi odstavek 8. člena Zakona o evidentiranju nepremičnin⁵² (v nadaljevanju ZEN). Ta navaja, da mora biti pravnomočni sodni odločbi priložen elaborat za evidentiranje sprememb v zemljiškem katastru, ki **ga med sodnim postopkom izdelata sodni izvedenec geodetske stroke in ne ena izmed strank, kot to napačno predlaga tožnik.** Sodni izvedenec geodetske stroke bi v skladu s Pravilnikom o urejanju mej ter spreminjanju in evidentiranju podatkov v zemljiškem katastru⁵³ v elaboratu označil novo parcelo z rezervirano številko parcele, ki jo predhodno in na njegov predlog določi Geodetska uprava RS. To izhaja tudi iz odločbe Vrhovnega sodišča in vrste odločb Višjega sodišča v Ljubljani.⁵⁴

Ker tožeča stranka zatrjuje priposestvovanje na nedoločenem delu parcele, ki ne vsebuje parcelne številke in ostalih elementov, ki jih mora vsebovati katastrski elaborat,⁵⁵ je za tehnično izvedbo odločbe potrebno izdelati elaborat za evidentiranje sprememb v zemljiškem katastru. **Tožeča stranka ni pravilno predlagala izvedbe elaborata, kar pomeni, da je njen tožbeni zahtevek neizvršljiv.**

Dokazi:

- *zaslišanje tožeče stranke,*
- *zaslišanje prvo- in drugotožene stranke,*
- *zaslišanje Marijana Antolina,*
- *ogled zemljišča parc. št. 3418 k.o. Petišovci – Lendava,*
- *zemljiškoknjižni izpis za nepremičnino parc. št. 3418 k.o. Petišovci – Lendava.*

⁵¹ VSL sodba in sklep I Cp 3488/2010 z dne 19. 01. 2011.

⁵² Uradni list RS, št. 47/06, 65/07 – odl. US in 79/12 – odl. US.

⁵³ Uradni list RS, št. 8/07 in 26/07.

⁵⁴ VSL sodba in sklep II Cp 7552/2006, z dne 07. 03. 2007, VSL sodba in sklep II Cp 2244/2010, z dne 04. 08. 2010, VSL sklep I Cp 341/2010, z dne 19. 05. 2010 in Sodba II Ips 571/2009, z dne 06. 06. 2013

⁵⁵ Glej tudi VSL sodba in sklep I Cp 3488/2010 z dne 19. 01. 2011.

3.

Glede odškodnine

Tožeča stranka Stipe Babić v tožbi zahteva plačilo odškodnine s strani Franca Antolina (prvotoženega) z naslova škodnega dogodka – odlaganja več ton odpadkov in gnojšnice na sporno zemljišče, za katerega v predmetni tožbi trdi, da je njegova last. Kot je razloženo v prejšnjih poglavjih predmetnega odgovora na tožbo tožeča stranka ni lastnik omenjenega, v svoji tožbi tožeča stranka napačno oceni, da je zemljišče oz. njegov sporni del priposestvoval njegov prednik (oče) Jure Babić, tožeča stranka kot njegov naslednik pa bi naj ta del zemljišča podedovala. Vsled zapisanemu tako Stipe Babić ni upravičen do zahtevka na plačilo odškodnine z naslova zgoraj omenjenega škodnega dogodka. Škoda, ki jo v tožbi zatrjuje tožeča stranka namreč ni nastala premoženju (nepremičnini) Stipeta Babića, pač pa premoženju, ki je last Franca in Andreja Antolina. Navkljub temu se iz previdnosti prvotoženi Franc Antolin spušča v obravnavanje zahtevka na plačilo odškodnine za primer, ko bi sodišče sledilo navedbam tožeče stranke in ugotovilo, da je do priposestvanja prišlo.

Nadalje tožena stranka poudarja, da prereka vse navedbe tožeče stranke, še posebej domnevno “priznavanje prvotoženega, da je protipravno posegel v pravno varovan položaj tožnika in mu povzročil škodo” kot neutemeljeno trdi tožnik. Tožeči stranki tako pozivata sodišče da vsakršne podobne navedbe, ki so očitna širitev dejanskega stanja, prezre.

Ob tem prvotoženi poudarja, da vprašanje odškodninske odgovornosti ureja OZ v 131. členu, ki tožniku v zvezi z zahtevki za povračilo škode nalaga dokazno breme glede treh predpostavk odškodninske odgovornosti – nedopustnega škodljivega dejstva (protipravnosti ravnanja), vzročne zveze in glede nastale škode. OZ sicer res določa, da se odgovornost za škodo domneva in dokazno breme prenaša na toženo stranko, kljub temu pa je potrebno opozoriti na procesna pravila ZPP, ki v 7. in 212. členu predpisuje, da mora vsaka stranka navesti dejstva in predlagati dokaze, na katere opira svoj zahtevek (t.i. trditveno breme) v skladu s tem je tožnik zavezan k zatrjevanju tudi predpostavke odgovornosti.

Tako materialna in procesna pravna pravila nalagajo tožencu, da nedopustno škodljivo dejstvo, vzročno zvezo in nastalo škodo zatrjuje in dokaže s stopnjo prepričanja. Omenjeno breme je še posebej težko po pravilu *iura non novit curia*, ki velja v tem postopku. **To namreč pomeni, da mora tožeča stranka ob zatrjevanju prej omenjenih predpostavk te tudi dokazati in hkrati pojasniti tudi pravno podlago za svoje trditve, čemur pa tožeča stranka v predmetni tožbi ni ustregla.**

Protipravnost ravnanja

Kot povedano bi tožeča stranka morala dokazati v prvi vrsti predpostavko protipravnega ravnanja. **Protipravno je vsako ravnanje, katerega objektivno predvidljiva posledica je**

nastanek škode.⁵⁶ Tožeča stranka v predmetni tožbi zatrjuje obstoj protipravnosti in trdi, da je vsakomur znano, da odlaganje odpadkov in gnojšnice povzroči zemljišču škodo, vendar pri tem ne upošteva pravila *volenti non fit iniuria*, ki izhaja iz 140. člena OZ. Po tem pravilu privolitev oškodovanca ravnanje, ki bi v drugačnih okoliščinah sicer lahko bilo protipravno, to ni ravno zaradi tega, ker je tisti, ki bi mu škoda nastala, vanj privolil, zato zanj ni mogoče zahtevati povrnitve škode. Za natanko takšen primer gre tudi v predmetni tožbi. Prvotoženi je namreč nesporni lastnik omenjene nepremičnine, na katero so bili odloženi odpadki in razlita gnojšnica, to pa je posledica njegovega lastnega ravnanja in jasno kaže, da je v takšno ravnanje in njegovo posledico privolil. **Privolitev izključuje protipravnost ravnanja, kar pomeni, da v dotičnem primeru ne gre za protipravno ravnanje. Vsled temu niso podane potrebne predpostavke odškodninske odgovornosti, ki bi jih morala zatrjevati in dokazati tožeča stranka, zato je odškodninski zahtevek neutemeljen.**

Škoda

Tožeča stranka v tožbi neutemeljeno zatrjuje, da ji je nastala premoženjska škoda v višini 1.318,00 EUR, kolikor znaša priložen račun vrtnarskih storitev pri podjetju SANATOS, d.o.o. Tožena stranka poudarja, da račun ni odraz nastale škode, ampak zgolj izdatkov, ki jih je tožeča stranka namenila za urejanje (tujega) zemljišča. Iz dejanskega stanja nesporno izhaja, da so na zemljišču pred škodnim dogodkom rasle zgolj ciprese, medtem ko postavke v priloženem računu vsebujejo tudi storitve, kot so »svetovanje za vzdrževanje, zemlja za vrt in ureditev vrta«, kar pomeni, da ne gre za škodo, ki je nastala, ampak gre za zahtevek po obogatitvi zemljišča tožnika na račun prvotožene stranke. Priložen račun je očitno pretiran, preostali ponudniki primerljivih storitev namreč ponujajo dotične storitve za 10% nižjo ceno. Tožnik ima res pravico sam odločati komu bo poveril opravljanje storitve urejanje vrta in odstranitve odpadkov, vendar ima v skladu z 169. členom OZ pravico do odškodnine v znesku, ki je potreben, da bo njegov položaj takšen, karkšen bi bil, če do škodnega dogodka ne bi prišlo (načelo popolne odškodnine) in iz naslova odškodnine ne sme biti neupravičeno obogaten, do česar bi prišlo, če bi sodišče sledilo navedbam tožnika. Takšno ravnanje bi bilo v nasprotju s pravičnostjo, načelom vestnosti in poštenja in prepovedjo zlorabe pravic. **Prvotoženi zato od sodišča zahteva, da ugotovi dejansko škodo in, če ugotovi, da obstaja protipravno škodljivo dejstvo, v skladu z 169. členom OZ odmeri pravično in popolno odškodnino.**

Poleg odškodnine tožeča stranka zahteva tudi zamudne obresti, ki v skladu z določilom 165. člena OZ res zapadejo v trenutku nastanka škode, vendar pa je potrebno ta trenutek natančno določiti zavoljo izvršljivosti zahtevka in določitve višine takšnih obresti.⁵⁷ **Te navedbe tožba tožeče stranke ne vsebuje, zato zamudnih obresti ni mogoče določiti in je potrebno zahtevek v tem delu zavrni.**

⁵⁶ Povzeto po Plavšak N., Juhart M., Vrenčur R., *Obligacijsko pravo, splošni del*, GV Založba, Ljubljana 2009, str. 504-506.

⁵⁷ Povzeto po Galič A., Ude L., et. al., *Pravdni postopek – Zakon s komentarjem* 2. knjiga, Uradni list 2006, Ljubljana, str. 128.

Vzročna zveza

Tudi glede vzročne zveze je trditveno in dokazno breme na tožeči stranki. V tožbi tožeča stranka zatrjuje, da vprašanje zveze v tem primeru ni zapleteno *“saj sta ravnanje in posledica v naravnem pogledu (krajevno in časovno) povezana.”* V nadaljevanju tožeča stranka pravilno opozori, da odgovorna oseba odgovarja za celotno škodo, če domnevni oškodovanec (torej tožeča stranka) z verjetnostjo, ki presega 50 odstotkov, dokaže, da je ravnanje prvotoženega povzročilo škodni dogodek in škodo. Vendar pragu, ki ga je postavila ne doseže. V tožbi sicer velikokrat ponovi, da je vzročna zveza očitna, vendar po mnenju tožeče stranke ne zadostuje, da navede, da *“z izjemo ravnanj prvotoženega ni nobenega drugega vzroka, ki bi na kakršenkoli način vpliva na nastanek škode tožniku”* in potem sklene češ, da to v celoti dokazuje, da je prav prvotoženi odgovoren za nastalo škodo.

Dolžnost tožeče stranke v skladu s trditvenim in dokaznim bremenom je zatrjevanje in dokazovanje dejanske povezave (vzročne zveze) med dejanjem prvotoženega in nastalo škodo in ne ugotovitev, da po njenem mnenju ne obstaja kakšen drug vzrok, ki bi povzročil omenjeno škodo. **Tožeča stranka mora tako dokazati, da je prav dejanje prvotoženega sprožilo plaz prepovedanih posledic, ki se odražajo v nastanku škode, ne pa zatrjevati, da po njenem mnenju ni drugega vzroka za škodo.**

Prvotoženi zato zahteva, da se ugotovi, da tožeča stranka ni zadostila dokaznemu bremenu glede vzročne zveze, zato je zahtevk za plačilo odškodnine neutemeljen.

Krivda

Prvi odstavek 131. člena OZ glede predpostavke krivde določa obrnjeno dokazno breme, to pomeni, da se ta domneva, če storilec ne dokaže drugače. Tako je breme dokazovanja krivde na prvotoženi stranki, kljub temu pa ni odveč znova opozoriti na dokazno in trditveno breme, ki izhaja tako iz 7. Kot tudi iz 212. člena ZPP in kljub obrnjenemu dokaznemu bremenu nalaga dolžnost navajanja dejstev in dokazov tožeči stranki.

V skladu s povedanim ne zadostuje zgolj omemba domneve krivde, kot je to storila tožeča stranka v svoji tožbi. Prav tako je potrebno opozoriti, da se domneva zgolj najmilejša oblika krivde – tj. majhna malomarnost, tožeča stranka pa v tožbi zatrjuje, da gre za eventualni namen, ki pa ga ne podpre z nobenim dokazom. Namesto tega neupravičeno in neutemeljeno razlaga voljo prvotoženega. Po naravi stvari je namreč popolnoma jasno, da tožeča stranka ne more jasno vedeti kaj je bila dejanska volja in motiv prvotoženega. Lahko sicer zatrjuje strožjo obliko krivde od domnevane, torej hudo malomarnost ali namen, vendar mora takšno trditev podpreti z dokazi, ki bi takšno trditev podpirali. Tega več kot očitno ne stori, z nenavadno sposobnostjo presojanja in domnevne interpretacije volje prvotoženega nas skuša prepričati, da *“prvotoženi s svojim ravnanjem sicer ni želel direktno povzročiti škode, njegovo ravnanje je bilo usmerjeno v to, da bi preprečil tožniku, da bi ta dalje obdeloval del nepremičnine 2, vendar se je prvotoženi zavedal, da bo z nanosom odpadkov in gnojšnice tožniku zaradi tega nastala škoda, pa je v to vseeno privolil, kljub temu, da je vedel, da bo tožniku odškodninsko odgovarjal.”* Vse to naj bi

izhajalo tudi iz izjave, ki je prvotoženi ni podal, gre namreč za očitno širitev dejanskega stanja, ki ga naj sodišče prezre.

Kot izhaja iz odgovora na tožbo tožeča stranka ni zadostila dokaznemu in trditvenemu bremenu, ki ji ga nalagata materialni (131. člen OZ) in procesnopravni (7. In 212. člen ZPP) predpis. Tožeča stranka je sicer uspešno zatrjevala in dokazala prepovedano škodljivo dejstvo, vendar je ob zatrjevanju in dokazovanju škode storila očitno napako in škodo znatno precenila, ter se poskušala na račun prvotoženega okoristiti. Nadalje tožeča stranka zatrjuje, da je vzročna zveza "očitna", hkrati pa ne zadosti pravilu *iura non novit curia* in bremenu lastno postavljene meje 50 odstotkov, ker svojih trditev ne podpre z dokazi. Prvotoženi prereka tudi navedbe glede odgovornosti, kjer tožeča stranka sicer zatrjuje obstoj namena, vendar pa tega spet ne dokaže z ustreznimi in dovoljenimi dokazi, opre se zgolj na svojo domnevno sposobnost razlage volje.

Prvotoženi opozarja sodišče, da bi morala za uspeh z odškodninskim zahtevkom tožeča stranka s stopnjo prepričanja dokazati obstoj predpostavk odškodninske odgovornosti, čemur pa več kot očitno ni zadostila. Tožeča stranka svojo nezmožnost ustreči trditvenemu in dokaznemu bremenu večkrat prepričljivo izkaže tudi s širitvijo dejanskega stanja in predložitvijo nedovoljenih in izmišljenih dokazov. Posledično prvotoženi od sodišče zahteva, da zahtevk na plačilo odškodnine v celoti zavrne.

Dokazi:

- *ogled nepremičnine parc. št. 3418 k.o. Petišovci – Lendava,*
- *zaslišanje prvo- in drugotožene stranke,*
- *fotokopija računa podjetja SANATOS d.o.o.*

4.

Glede služnosti

Tožeča stranka, kot solastnik služne nepremičnine, v tožbi zatrjuje, da je služnostna pravica pešpoti na nepremičnini parc. št. 2756/1 k.o. Mursko Središče (v nadaljevanju služna nepremičnina) v korist vsakokratnega lastnika nepremičnine parc. št. 3418 k.o. Petišovci - Lendava (v nadaljevanju gospodujoča nepremičnina), katere solastnika sta, vsak do polovice, toženca, prenehala marca 2014. Sporna stvarna služnost je bila ustanovljena s Pogodbo o služnostni pravici, ki sta jo dne 12. 05. 1979 sklenila pravna prednika pravnih strank Jure Babić in Janez Antolin.⁵⁸ Kot je bilo navedeno že v razdelku 1., ki se nanaša na mednarodno pristojnost sodišča, **naslovno sodišče ni pristojno za ugotavljanje prenehanja predmetne služnostne pravice**, saj gre v konkretnem primeru za stvarnopravni zahtevek, za odločanje o katerem je mednarodno pristojno sodišče Republike Hrvaške. **Vsled navedenega gre za pomanjkanje absolutne procesne predpostavke⁵⁹ (v povezavi z 18. členom ZPP), zato je potrebno tožbo v tem delu zavreči.**

Tožeča stranka za presojanje zadevnega pravnega razmerja uporablja napačno materialno pravo in posledično navaja napačno pravno podlago. Tožeča stranka prenehanje navedene stvarne služnosti zmotno utemeljuje na podlagi določb slovenskega Stvarnopravnega zakonika⁶⁰ (v nadaljevanju SPZ), natančneje na podlagi instituta zastaranja služnosti, ki je urejen v drugi alineji 223. člena. Kot je navedeno že v razdelku predmetnega odgovora na tožbo, ki se nanaša na določitev in uporabo merodajnega prava, se za presojo stvarne pravice v konkretnem primeru nedvomno uporabi hrvaško pravo, natančneje Zakon o lastništvu i drugim stvarnim pravima⁶¹, ki v prvem odstavku 388. člena določa, da se stvarne pravice pridobljene pred njegovo uveljavitvijo (tj. pred 01. 01. 1997) presojuje v skladu z določbami tega zakona. **Posledica dejstva, da tožnik celotni tožbeni zahtevek, ki se nanaša na ugotovitev prenehanja služnostne pravice pešpoti, opira na napačno materialnopravno podlago je, da ni zadostil trditvenemu bremenu in je tožba, ob doslednem upoštevanju pravila *iura non novit curia*, v tem delu nesklepčna. Naslovno sodišče mora zato, v kolikor tožbe v tem delu zaradi pomanjkanja splošne procesne predpostavke (slovenska jurisdikcija) ne zavrže, tožbeni zahtevek v skladu z določbo tretjega odstavka 318. člena ZPP, zavrniti.**

V konkretnem primeru tožnik uveljavlja prenehanje služnostne pravice pešpoti z ugotovitvenim tožbenim zahtevkom. Kot pri vseh tožbah, mora biti tudi pri ugotovitveni tožbi podan pravni interes. Razlika je v tem, da se pravni interes pri dajatvenih in oblikovalnih tožbah praviloma predpostavlja, pri ugotovitveni tožbi pa ga je potrebno posebej dokazati. Ena izmed situacij, kjer tožniku ni potrebno posebej dokazati pravnega interesa pri ugotovitveni tožbi je ta, če

⁵⁸ Na pogodbi o služnostni pravici je sicer podpis Antolin Jure namesto Antolin Janez, vendar bomo slednje dejstvo opredelili kot nenaklepni lapsus.

⁵⁹ Ude L., Civilno procesno pravo, Uradni list Republike Slovenije, Ljubljana 2002, str. 95-99.

⁶⁰ Uradni list RS, št. 87/02 in 91/13.

⁶¹ Zakon o lastništvu i drugim stvarnim pravima, NN 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 129/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 143 / 12, 152/14.

slednji vloži tožbo na podlagi posebnega predpisa. Potrebno je poudariti, da tožeča stranka kot posebni predpis, na podlagi katerega ji ni potrebno dokazovati pravnega interesa (temelj za domnevo pravnega interesa) v skladu z drugim odstavkom 181. člena ZPP, navaja določbo 223. člena SPZ, ki pa se v konkretni zadevi ne uporabi. **Tožeča stranka bi morala, v skladu s pravilom *iura non novit curia*, temelj za domnevo pravnega interesa poiskati v merodajnem hrvaškem pravu ali pa po splošnih pravilih pravni interes posebej izkazati. V luči dejstva, da je pravni interes procesna predpostavka za dopustnost tožbe, mora naslovno sodišče, ob pomanjkanju le-tega, tožbo v tem delu zavreči.**⁶²

Bistveno je opozoriti tudi na napačno opredelitev tožbenega zahtevka. Tožeča stranka na več mestih navaja zahtevek na izbris stvarne služnosti (pri določitvi višine spornega predmeta in v XIV. točki, ki se nanaša na vprašanje sosporništva). Izhajajoč iz tožbenega predloga, v konkretni zadevi ne gre za izbrisni zahtevek. Tožbeni zahtevek izbrisne tožbe je namreč specifičen, saj je zraven zahtevka na ugotovitev neveljavnosti izpodbijane vknjižbe usmerjen tudi na izbris materialnopravno neveljavne vknjižbe in posledično na vzpostavitev prejšnjega zemljiškoknjižnega stanja.⁶³ Posledično gre v tožbenem predlogu ob pomanjkanju dajatvene komponente (izbris materialnopravno neveljavne vknjižbe in vzpostavitev prejšnjega zemljiškoknjižnega stanja) zgolj za ugotovitveni zahtevek prenehanja stvarne služnosti in ne za izbrisni zahtevek, kot to napačno v tožbi navaja tožnik. Kot dodatno tožnik v razdelku tožbe, ki se nanaša na opredelitev subjektivne kumulacije, navaja, da gre v konkretni zadevi za pravdo zaradi ukinitve služnosti. Slednje navedbe so v nasprotju s tožbenim predlogom tožeče stranke, kjer tožnik zahteva ugotovitev zastaranja služnosti. Bistveno je, da služnostna pravica v primeru zastaranja preneha neposredno na podlagi zakona v trenutku, ko so izpolnjeni pogoji (ugotovitveni zahtevek), v primeru zahtevka na ukinitve služnosti, pa služnostna pravica preneha (še) s pravnomočno sodno odločbo (oblikovalni zahtevek).⁶⁴ Sodišče je načeloma vezano na dejansko in trditveno podlago tožbenega zahtevka, ni pa vezano na pravno podlago⁶⁵ (tretji odstavek 180. člena ZPP), vendar ob doslednem upoštevanju pravila *iura non novit curia*, velja nasprotno. Naslovno sodišče je namreč vezano tako na dejansko in trditveno podlago, kot tudi na pravno podlago, ki jo v tožbi navaja tožnik. Slednji kljub jasnemu tožbenemu predlogu navaja tri različne pravne podlage. Vsled navedenega je del tožbe, ki se nanaša na ugotovitev prenehanja služnostne pravice pešpoti, nesklepčen. **Naslovno sodišče mora zato, v kolikor tožbe v tem delu zaradi predhodno navedenih razlogov ne zavrže, tožbeni zahtevek v skladu z določbo tretjega odstavka 318. člena ZPP, zavrniti.**⁶⁶

⁶² Ude L., Civilno procesno pravo, Uradni list Republike Slovenije, Ljubljana 2002, str. 95-99.

⁶³ VSM sodba I Cp 177/2012 z dne 15. 5. 2012.

⁶⁴ VSL sodba in sklep I Cp 1279/2000 z dne 17. 8. 2000.

⁶⁵ VSL sodba II Cp 1605/99 z dne 10. 11. 1999.

⁶⁶ Opozoriti šteje na dejstvo, da gre v delu tožbe, kjer tožnik zatrjuje, da bi naj toženca izgubila interes uporabljati omenjeno pot in da bi se naj slednja zarasla s travo ter drugim rastlinjem, kar tožnik dokazuje s fotografijo, za nedopustno širitev dejanskega stanja. Za nedopustno širitev dejanskega stanja gre tudi v primeru dokaznega predloga, kjer tožnik predlaga zaslišanje Josipa Hrvatića. Iz navedenih razlogov, in ob doslednem upoštevanju pravilnika tekmovanja, se do slednjih navedb tožeče stranke nismo opredeljevali.

Dokazi:

- fotokopija Pogodbe o služnostni pravici z dne 12. 05. 1979

5.

Glede nadomestila za služnosti

Tožeča stranka v tožbi od drugotožene stranke zahteva plačilo nadomestila za služnostne pravice v višini 191,73 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od vložitve tožbe dalje do plačila. Temu drugotožena stranka nasprotuje, zato tožbeni zahtevek na plačilo nadomestila prereka tako v temelju, iz previdnosti pa tudi po višini zahtevka.

Tožnik trdi, da obveznost plačila nadomestila izhaja iz Pogodbe o služnostni pravici iz leta 1979, ki predstavlja pravni temelj za ustanovitev služnostne pravice pešpoti in vodne služnosti na nepremičnini parc. št. 2756/1 k.o. Mursko Središče, katere solastnik do ½ je tožeča stranka. Kakor izhaja iz predmetne pogodbe, sta obe služnostni pravici ustanovljeni v korist vsakokratnega lastnika (prava stvarna služnost) nepremičnine parc. št. 3418 k.o. Petišovci – Lendava, katere solastnika sta vsak do ½ toženca. **Tožeča stranka za presojo zadevnega obligacijskega razmerja uporablja napačno materialno pravo in navaja napačno pravno podlago.** Kot je bilo pojasnjeno že v razdelku predmetnega odgovora, ki se nanaša na določitev in uporabo merodajnega prava, je za presojo predmetnega obligacijskega razmerja **merodajno hrvaško pravo.** Nadalje je potrebno opozoriti na določbo 1163. člena hrvaškega Zakona o obveznim odnosima⁶⁷, ki določa, da se določbe slednjega ne uporabljajo za obligacijska razmerja nastala pred njegovo uveljavitvijo. Trenutek sklenitve pogodbe, ki v konkretnem primeru predstavlja pravni temelj za nastanek obligacijskega razmerja, datira v čas, ko je v pravnem redu Republike Hrvaške veljal ZOR. Vsled navedenega se za presojo zadevnega obligacijskega razmerja uporabijo določbe ZOR in ne določbe OZ, kot to v tožbi napačno navaja tožnik. **Posledica dejstva, da tožnik celotni tožbeni zahtevek opira na napačno materialnopravno podlago je, da ni zadostil trditvenemu bremenu in je tožba, ob doslednem upoštevanju pravila *iura non novit curia*, v tem delu nesklepčna.** Bistvena posledica omenjenega pravila je namreč, da je naslovno sodišče vezano tako na dejansko in trditveno podlago, kot tudi na pravno podlago, ki jo v tožbi navaja tožnik, kar pomeni, da mora naslovno sodišče, v skladu z določbo tretjega odstavka 318. člena ZPP, tožbeni zahtevek, ki se nanaša na plačilo nadomestila za služnostni pravici, **kot neutemeljenega zavrniti.**

Pogodba o služnostni pravici, ki je v zadevnem primeru pravni naslov prerekane terjatve, v 4. členu določa, da nadomestilo za služnostni pravici, **nerazdelno za obe skupaj, znaša 500,00 DEM** letno, pri čemer se nadomestilo letno prilagodi glede gibanja tečaja valute. Tožnik sicer v tožbi pravilno ugotavlja, da gre v zadevnem primeru za deljivo obveznost, ki je že po naravi

⁶⁷ Zakon o obveznih odnosima, NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15.

stvari deljiva, ampak kot je bilo že navedeno, bi moral tožnik svoje trditve opreti na določbe ZOR, ki se uporabi v konkretnem primeru. Tožnik bi zato moral svoje trditve opreti na določbo prvega odstavka 412. člena ZOR, ki določa: »Obveznost je deljiva, če se lahko tisto, kar se dolguje, razdeli in izpolni v delih, ki imajo iste lastnosti kot celi predmet, in če s to delitvijo ne izgubi ničesar od svoje vrednosti; sicer je obveznost nedeljiva.«⁶⁸ Slednja opredelitev obveznosti je pomembna predvsem zato, ker v zadevnem obligacijskem razmerju tako na dolžniški kot tudi na upniški strani nastopa več oseb. Deljive obveznosti, katerih opredelitev vsebuje ZOR v 412. členu, so tako na pasivni kakor tudi na aktivni strani deljene. Vsak sodolžnik torej dolguje svoj del obveznosti in vsak soupnik lahko uveljavlja svoj del terjatve. **Obstaja namreč toliko pravnih razmerij, kolikor je subjektov na eni ali drugi strani. Posamezna dejanja ali dogodki (zamuda, prehod nevarnosti, zastaranje, pobot, združitev in podobno) vplivajo samo na tistega udeleženca, pri katere se zgode (sistem parcialnega učinkovanja).** Navedeno pomeni, da gre v konkretnem primeru med tožnikom in drugotoženim za samostojno pravno razmerje, ki se presoja neodvisno od drugih. Dodaten argument, ki nakazuje, da gre v konkretnem primeru nedvomno za deljivo obveznost, je tudi, da solidarnost med pogodbenimi strankami ni bila dogovorjena, prav tako ni z zakonom določena. Solidarnost se namreč nikoli ne presumira, za njen obstoj je vedno potreben poseben pravni temelj, ki ga v konkretnem primeru ni.

Ob ugotovitvi, da gre v zadevnem primeru za deljivo obveznost plačila nadomestila za služnostni pravici, je potrebno ugotoviti tudi del oziroma višino obveznosti, do katere za zadevno obveznost odgovarja posamezen solastnik gospodujoče nepremičnine oziroma posamezen dolžnik, saj pogodba iz katere izhaja pravica do nadomestila tega ne določa. Pri opredelitvi višine posameznega dela obveznosti, se je tako potrebno opreti na določbo drugega odstavka 412. člena ZOR, ki določa, da če je pri kakšni deljivi obveznosti več dolžnikov in ni določena drugačna delitev, se obveznost med njimi deli na enake dele in je vsak izmed njih odgovoren za svoj del obveznosti. Posledično se zadevna deljiva obveznost deli na dva enaka dela, pri čemer je potrebno upoštevati tudi, da sta toženca v konkretnem primeru solastnika gospodujoče nepremičnine vsak do $\frac{1}{2}$, kar pomeni, da je drugotoženi odgovoren za obveznost plačila nadomestila do višine 250,00 DEM. Vendar, kot je bilo že navedeno, so deljive obveznosti deljene tudi na aktivni strani, kar pomeni, da lahko tožnik kot solastnik služeče nepremičnine do $\frac{1}{2}$, v skladu z določbo tretjega odstavka 412. člena ZOR, zahteva le svoj del terjatve, ki jo ima do posameznega dolžnika, kar v konkretnem primeru predstavlja 125,00 DEM.

Nadalje iz Pogodbe o služnostni pravici izhaja, da je plačilo nadomestila, ki pripada solastnikoma gospodujoče nepremičnine, določeno v periodično zapadlih obrokih. Periodične terjatve, ki dospejo v plačilo letno, ZOR imenuje **občasne terjatve**. Zakon poudarja, da ta pravila ne veljajo za obročna odplačila in za druge delne izpolnitve. ZOR loči občasne terjatve od občnih plačil terjatve, ki sicer pomeni enoto. V konkretnem primeru plačilo nadomestila za služnostni pravici ne predstavlja eno izmed delnih izpolnitev, saj končna višina nadomestila

⁶⁸ Cigoj S., *Komentar obligacijskih razmerij*, I.-IV. Knjiga, ČZ Uradni list SRS, Ljubljana 1984-1986.

v pogodbi ni niti določena, tako da pod nobenim pogojem ne gre za več terjatev, ki bi naj tvorile celoto. Prav tako tožeča stranka v tožbi izrecno navaja: *»Iz besedila pogodbe in namena pogodbenih strank izhaja, da nadomestilo ni namenjeno plačilu protivrednosti ustanovitve služnostnih pravic, temveč gre za trajajoče breme, ki ga je dolžan nositi vsakokratni lastnik nepremičnine.«* Na podlagi navedenega lahko brez dvoma trdimo, da v konkretnem primeru nadomestilo za služnostni pravici predstavlja občasno terjatev.

Občasne terjatve so tiste, pri katerih ima upnik iz istega pravnega naslova pravico uveljavljati nove in nove terjatve. Če je pasiven in terjatev ne uveljavlja, nastopi zastaranje. Zaradi varstva dolžnika (z namenom, da se dospelje terjatve ne bi preveč nakopičile), je za zastaranje občasnih terjatev v 372. členu ZOR določen rok zastaranja, krajši od splošnega zastaralnega roka. Za občasne terjatve je namreč določen triletni zastaralni rok. Določbe 372. ZOR urejajo zastaranje posameznih dospelih občasnih terjatev, ne posegajo pa v pravico oziroma obveznost, ki je pravna podlaga za uveljavljanje občasnih terjatev, vendar je potrebno opozoriti, da v primeru pasivnosti upnika zakon odstopa od splošnega pravila oziroma ureja poseben institut **zastaranja pravice**.

Tožnik v tožbi zatrjuje, da drugotožena stranka ne izpolnjuje svojega dela obveznosti vse od 01. 03. 1994, kar pomeni, da je najstarejša neizpolnjena terjatev zapadla 31. 12. 1994. Določba prvega odstavka 373. člena ZOR določa: *»Pravica sama, iz katere izvirajo občasne terjatve, zastara v petih letih, odkar je zapadla najstarejša neizpolnjena terjatev, po kateri dolžnik ni izvršil nobene dajatve več.«* **V luči dejstva, da je najstarejša neizpolnjena terjatev tožnika do drugotoženega zapadla pred več kot petimi leti in z obzirom na dejstvo, da drugotoženi po zapadlosti te terjatve ni izvršil nobene dajatve več, lahko z gotovostjo trdimo, da je, upoštevajoč parcialni sistem učinkovanja pri deljivih obveznostih, tožnikova pravica zahtevati plačilo nadomestila od drugotoženega zastarala.** Zakon ne določa, da pravica sama preneha, ampak da pravica zastara. S tem se poudarja enako kot velja nasploh za zastaranje. Pravica oziroma terjatve iz pravice postanejo neiztožljive. Pri tem je bistveno, da v primeru zastaranja pravice, iz katere izvirajo občasne terjatve, ne izgubi upnik le pravice zahtevati bodoče občasne dajatve, temveč tudi pravico terjati občasne dajatve, ki so zapadle pred tem zastaranjem (drugi odstavek 373. člena ZOR). **Vsled vsega navedenega tožbeni zahtevki na plačilo nadomestila za stvarni služnosti v temelju ni utemeljen, zato ga mora naslovno sodišče v celoti zavriniti.**

V primeru, da naslovno sodišče ne ugotovi ugovoru zastaranja pravice do letnega nadomestila, drugotožena stranka zahtevki prereka tudi po višini. Tožeča stranka sicer ob doslednem upoštevanju triletnega zastaralnega roka, ki v skladu z določbo prvega odstavka 372. člena ZOR velja za občasne terjatve, zahteva plačilo letnega nadomestila za leto 2013, 2014 ter 2015, **vendar je potrebno opozoriti, da tožeča stranka v isti tožbi zatrjuje, da je služnost pešpoti prenehala marca 2014 na podlagi instituta zastaranja.** Načelo kavzalnosti določa, da obveznost plačila nadomestila obstoji dokler obstaja služnostna pravica. Tožeča stranka v tožbi slednje tudi izrecno navaja. **Posledično gre v tožbi za nasprotujočo si trditveno podlago, saj s tem, ko tožnik zatrjuje prenehanje služnostne pravice, v luči načela kavzalnosti sočasno**

izključuje lastno pravico do letnega nadomestila. Po navedbah tožnika bi naj služnost pešpoti prenehala marca 2014, kar pomeni, da od tega trenutka več ni upravičen do letnega nadomestila. **Vsled navedenega lahko tožbo označimo za nejasno, zato mora naslovno sodišče predmetno nesklepčnost odpraviti tako, da tožbeni zahtevki v tem delu zavrne.**⁶⁹

Iz določbe 4. člena Pogodbe o služnostni pravici izhaja, da je nadomestilo določeno nerazdelno v višini 500,00 DEM skupaj za obe služnostni pravici ustanovljeni s predmetno pogodbo. Prav tako sta obe služnostni pravici vsebovani v enem zemljiškoknjižnem dovolilu. Iz navedenih dejstev in same pogodbe nedvomno izhaja, da je bil namen pogodbenih strank ustanovitev dveh služnostnih pravic, kar pomeni, da v primeru, da sodišče ugotovi zahtevku tožnika na ugotovitev prenehanja služnostne pravice pešpoti, nastanejo takšne okoliščine, zaradi katerih se ne da več doseči namena pogodbe. Pravna podlaga (kavza) je tako pomemben sestavni del pravnega posla, da je njegov obstoj odvisen tudi po tem, ko je ta sklenjen in celo (delno) realiziran, kot izhaja iz prvega odstavka 51. člena ZOR.⁷⁰ **S trenutkom prenehanja služnostne pravice pešpoti je odpadla podlaga (razlog, namen) Pogodbe o služnostni pravici iz leta 1979, zaradi česar se namen pravnega posla ne da več doseči (ustanovitev dveh služnostnih pravic).**⁷¹ Slednje pomeni, da v trenutku prenehanja služnostne pravice pešpoti, zaradi razveze pogodbe po samem zakonu preneha tudi vodna služnost, kar pomeni, da tožnik od marca 2014 več ni upravičen do letnega nadomestila. Drugotoženi se iz previdnosti opredeljuje tudi do višine omenjenega zahtevka tožeče stranke. Ob upoštevanju navedenega in ob predpostavki, da naslovno sodišče ugotovi zahtevku tožnika na ugotovitev prenehanja služnostne pravice pešpoti in istočasno ne ugotovi ugovoru tožene stranke na zastaranje pravice do nadomestila, bi namreč tožnik od drugotoženega lahko zahteval zgolj plačilo nadomestila za leto 2013, ki je zapadlo 31. 12. 2014, v višini 125,00 DEM.

V konkretnem primeru je za določanje višine tožbenega zahtevka še posebej bistveno **načelo monetarnega nominalizma**, ki je preneseno v določbo 394. člena ZOR. Slednja določa, da če je predmet obveznosti vsota denarja, mora dolžnik plačati tisto število denarnih enot, na katero se glasi obveznost, razen če zakon določa kaj drugega. **Slednje pomeni, da je potrebno za valutno pretvorbo vtoževanih terjatev uporabiti tečaj, ki je veljal v trenutku, ko je nastala obveznost (12. 05. 1979) in ne tečaj, ki velja v času vložitve tožbe, kot to napačno navaja tožnik.**⁷²

Dokazi:

- fotokopija Pogodbe o služnostni pravici z dne 12. 05. 1979,

- zemljiškoknjižni izpis za nepremičnino parc. št. 2756/I k.o. Mursko Središče,

⁶⁹ Sodišče je že večkrat zavrglo nejasne in nerazumljive vloge. Glej npr. Sklep I Up 1797/2006 z dne 06.11.2007.

⁷⁰ VSM sodba III Cp 816/06 z dne 22. 08. 2006.

⁷¹ VSL I Cp 272/2011 z dne 19. 06. 2014.

⁷² Sodba VSL sklep III Cp 1140/2009 z dne 27. 05. 2009.

6.

Kot izhaja iz navedenega toženi stranki naslovnemu sodišču predlagata, da izvede predlagane dokaze in

r a z s o d i :

1) Zavrže tožbeni zahtevk, ki se glasi: Ugotovi se, da je Stipe Babić, roj. 01. 01. 1950, stalno prebivališče Dalmatinska ulica 16, 40315 Mursko Središče, Hrvaška, do 1/2 solastnik tistega dela nepremičnine, parcelna številka 3418, k.o. Lendava, ki se nahaja med dvema hrastoma in mejnima kamnoma na južnem delu zemljišča, ki v priloženem elaboratu za evidentiranje sprememb v zemljiškem katastru označen z rezervirano parc. št. X, k.o. Lendava.

V kolikor sodišče zgoraj navedenega tožbenega zahtevka ne zavrže, ga naj v celoti zavrne.

2) V celoti zavrne tožbeni zahtevk, ki se glasi: Prvotožena stranka Franc Antolin, 02. 02. 1952, stalno prebivališče Glavna ulica 78, 9220 Lendava je v 15 dneh dolžna tožeči stranki, Stipetu Babiću, roj. 01. 01. 1950, stalno prebivališče Dalmatinska ulica 16, 40315 Mursko Središče, Hrvaška plačati 1.318,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od dneva vložitve tožbe dalje, do plačila.

3) Zavrže tožbeni zahtevk, ki se glasi: Ugotovi se, da je prenehala služnostna pravica hoje, in sicer po že obstoječi potki ob vzhodni meji nepremičnine v širini dveh metrov, pri nepremičnini parc. št. 2756/1, k.o. Mursko Središče, kot služecem zemljišču, v korist vsakokratnega lastnika nepremičnine parc. št. 3418, k.o. Petišovci, kot gospodujočega zemljišča, katerega solastnika sta toženca vsak do 1/2.

V kolikor sodišče zgoraj navedenega tožbenega zahtevka ne zavrže, ga naj v celoti zavrne.

4) V celoti zavrne tožbeni zahtevk, ki se glasi: Drugotožena stranka Andrej Antolin, roj 03. 09. 1948, stalno prebivališče Pomurska ulica 24, 9000 Murska Sobota je v 15 dneh dolžna plačati tožeči stranki Stipetu Babiću, roj 01. 01. 1950, stalno prebivališče Dalmatinska ulica 16, 40315 Mursko Središče, Hrvaška znesek 191,73 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od vložitve tožbe dalje do plačila.

5) Tožeča stranka Stipe BABIĆ, roj. 01. 01. 1950, stalno prebivališče Dalmatinska ulica 16, 40315 Mursko središče, Hrvaška je dolžan toženima strankama, Francu ANTOLINU, roj. 2. 2. 1952, stalno prebivališče Glavna ulica 78, 9220 Lendava, Slovenija in Andreju ANTOLINU, roj. 03. 09. 1948, stalno prebivališče Pomurska ulica 24, 9000 Murska Sobota, Slovenija povrniti vse pravdne stroške v roku 15 dni od izdaje sodbe, skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki začnejo teči prvi dan po poteku roka za izpolnitev.

Maribor, 25. 11. 2016

Andrej ANTOLIN

Franc ANTOLIN

Stroški:⁷³

-obrazložen odgovor na tožbo tar. št. 18 (v zvezi s tar. št. 19); 400 točk.....	183,60 EUR
-materialni stroški 2%.....	3,76 EUR
-DDV 22%.....	EUR

⁷³ Odvetniška tarifa (Uradni list RS, št. 2/15).

POOBLASTILO

Podpisani: **ANDREJ ANTOLIN**, roj. 03. 09. 1948, stalno prebivališče v Murski Soboti, Slovenija.

pooblaščan: Odvetniško družbo SP4 in partnerji o.p. d.o.o., Mladinska ulica 9, 2000 Maribor,

da mi daje pravno pomoč po predpisih o odvetništvu, zlasti da me zastopa v postopkih pred sodišči in drugimi državnimi organi, da me zastopa v zadevah pred pravnimi osebami, ustanovami, zavodi, civilnimi pravnimi in finančnimi osebami, da v mojem imenu sklepa poravnave in pogodbe, da me pravno veljavno zavezuje in potrjuje zadostitev mojih zahtevkov, ter da vloži vsa redna in izredna pravna sredstva ter nasprotno tožbo.

Pooblastilo obsega tudi sprejem odločb, vabil, vlog nasprotnih strank in drugih pisanj, potem ko je dano pooblastilo in v zvezi z zadevo, v kateri mi je pooblastilo dano.

Pooblastilo obsega tudi sprejemanje denarja in drugih vrednosti za stranko in izrecno pooblastilo za zastopanje na poravnalnem naroku in sklenitev sodne ali izvensodne poravnave. Pooblastilo ne obsega preverjanja podatkov o stečajnem postopku, postopku prisilne poravnave ali likvidacijskem postopku, razen če ni to v pooblastilu posebej navedeno.

Potrjujem, da me je odvetnik seznanil, da mu moram pojasniti vsa dejstva in okoliščine v zvezi zadevo in mu predložiti vse dokaze ob podpisu pooblastila, da sem seznanjen s približno oceno stroškov zastopanja in grobo oceno izida postopka in da sem opozorjen na posledice, ki nastanejo, če navedbe in dokazi niso navedeni in predloženi v rokih, ki jih določajo predpisi ali na poziv odvetnika.

Če odvetniku ne navedem vseh dejstev in predloženih dokazov, s katerimi razpolagam v rokih, navedenih v prejšnjem odstavku, odvetnik ni dolžan prevzeti zastopanja oz. lahko pooblastilo odpove, niti ni odgovoren za škodo, ki nastane zaradi moje neaktivnosti.

Zavezujem se, da bom poravnal na poziv in brez zamude vse odvetniške storitve po odvetniški tarifi, v kolikor pa je sklenjen posebni pisni dogovor o višini nagrade za opravljanje pravnih storitev pa nagrado v tem dogovoru, ter stroške in izdatke za izvršena opravila.

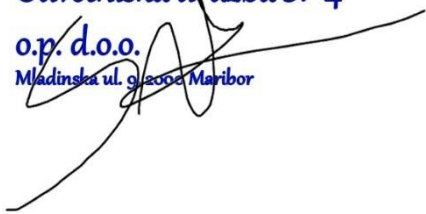
Zavezujem se, da bom odvetniku v primeru spremembe kontaktnih podatkov, nemudoma, najkasneje pa v roku 48 ur po spremembi podatkov sporočil nove podatke, kjer bom dosegljiv, sicer je odvetnik prost vsakršne odgovornosti za škodo, nastale zaradi neposredovanja točnih podatkov. Soglašam, da mi odvetnik vsa pisanja posreduje z nepriporočeno pošto in izjavljam, da me je odvetnik seznanil, da je izid postopka nepredvidljiv in se je zavezal le, za zastopanje z vso profesionalno skrbnostjo in ne za uspeh.

Za spore, ki utegnejo nastati iz tega pooblastilnega razmerja, se pooblastitelj in pooblaščenec dogovorita za pristojnost po sedežu odvetnikove pisarne in uporabo prava Republike Slovenije.

V Mariboru, dne 23. 11. 2016

Sprejemem pooblastilo in zastopstvo:

Odvetniška družba SP 4
o.p. d.o.o.
Mladinska ul. 9, 8000 Maribor

Pooblastitelj:

POOBLASTILO

Podpisani: **FRANC ANTOLIN**, roj. 02. 02. 1952, stalno prebivališče v Lendava, Slovenija.

pooblaščan: Odvetniško družbo SP4 in partnerji o.p. d.o.o., Mladinska ulica 9, 2000 Maribor,

da mi daje pravno pomoč po predpisih o odvetništvu, zlasti da me zastopa v postopkih pred sodišči in drugimi državnimi organi, da me zastopa v zadevah pred pravnimi osebami, ustanovami, zavodi, civilnimi pravnimi in finančnimi osebami, da v mojem imenu sklepa poravnave in pogodbe, da me pravno veljavno zavezuje in potrjuje zadostitev mojih zahtevkov, ter da vloži vsa redna in izredna pravna sredstva ter nasprotno tožbo.

Pooblastilo obsega tudi sprejem odločb, vabil, vlog nasprotnih strank in drugih pisanj, potem ko je dano pooblastilo in v zvezi z zadevo, v kateri mi je pooblastilo dano.

Pooblastilo obsega tudi sprejemanje denarja in drugih vrednosti za stranko in izrecno pooblastilo za zastopanje na poravnalnem naroku in sklenitev sodne ali izvensodne poravnave. Pooblastilo ne obsega preverjanja podatkov o stečajnem postopku, postopku prisilne poravnave ali likvidacijskem postopku, razen če ni to v pooblastilu posebej navedeno.

Potrjujem, da me je odvetnik seznanil, da mu moram pojasniti vsa dejstva in okoliščine v zvezi zadevo in mu predložiti vse dokaze ob podpisu pooblastila, da sem seznanjen s približno oceno stroškov zastopanja in grobo oceno izida postopka in da sem opozorjen na posledice, ki nastanejo, če navedbe in dokazi niso navedeni in predloženi v rokih, ki jih določajo predpisi ali na poziv odvetnika.

Če odvetniku ne navedem vseh dejstev in predloženih dokazov, s katerimi razpolagam v rokih, navedenih v prejšnjem odstavku, odvetnik ni dolžan prevzeti zastopanja oz. lahko pooblastilo odpove, niti ni odgovoren za škodo, ki nastane zaradi moje neaktivnosti.

Zavezujem se, da bom poravnal na poziv in brez zamude vse odvetniške storitve po odvetniški tarifi, v kolikor pa je sklenjen posebni pisni dogovor o višini nagrade za opravljanje pravnih storitev pa nagrado v tem dogovoru, ter stroške in izdatke za izvršena opravila.

Zavezujem se, da bom odvetniku v primeru spremembe kontaktnih podatkov, nemudoma, najkasneje pa v roku 48 ur po spremembi podatkov sporočil nove podatke, kjer bom dosegljiv, sicer je odvetnik prost vsakršne odgovornosti za škodo, nastale zaradi neposredovanja točnih podatkov. Soglašam, da mi odvetnik vsa pisanja posreduje z nepriporočeno pošto in izjavljam, da me je odvetnik seznanil, da je izid postopka nepredvidljiv in se je zavezal le, za zastopanje z vso profesionalno skrbnostjo in ne za uspeh.

Za spore, ki utegnejo nastati iz tega pooblastilnega razmerja, se pooblastitelj in pooblaščenec dogovorita za pristojnost po sedežu odvetnikove pisarne in uporabo prava Republike Slovenije.

V Mariboru, dne 23. 11. 2016

Sprejem pooblastilo in zastopstvo:

Odvetniška družba SP 4
o.p. d.o.o.
Mladinska ul. 9, 8000 Maribor

Pooblastitelj:

POGODBA O MENJAVI ZEMLJISCA

1. clen

Jure Babic, EMSO 1209913500065, stan. Ulica Franje Kovaca 12, Mursko Sredisce, 40315 Mursko Sredisce, in Janez Antolin, EMSO 1106914500932, stan. Panonsko naselje 4, Petisovci, 9220 Lendava, se s to pogodbo sporazumeta o zamenjavi zemljisc.

2. clen

Jure Babic daje Janezu Antolinu del svojega zemljisca na parceli 2756/1 k.o. Mursko Sredisce v velikosti 0,5 ha, in sicer tisto, ki se nahaja med dvema jablanama in mejnima kamnoma na severnem delu zemljisca.

3. clen

Janez Antolin daje Juretu Babicu del svojega zemljisca na parceli 3418 k.o. 169 Petisovci - Lendava v velikosti 0,5 ha, in sicer tisto, ki se nahaja med dvema hrastoma in mejnima kamnoma na juznem delu zemljisca.

4. clen

Pogodbenika se zavezujeta, da bosta skrbno ravnala s pridobljenima zemljiscema.

Mursko Sredisce, 22. december 1980.

Babic J.

Antolin J.

POGODBA O SLUZNOSTNI PRAVICI

1. clen

Jure Babic in Janez Antolin se s to pogodbo sporazumeta o ustanovitvi dveh sluznostnih pravic na nepremicnini st. parcele 2756/1 k.o. Mursko Sredisce v korist vsakokratnega lastnika gospodujoce nepremicnine st. parcele 3418 k.o. 169 Petisovci – Lendava.

2. clen

Na podlagi prve sluznostne pravice bo vsakokratni lastnik gospodujoce nepremicnine upravicen do hoje preko sluzece nepremicnine, in sicer po ze obstojeci potki ob vzhodni meji nepremicnine v sirini dveh metrov.

3. clen

Na podlagi druge sluznostne pravice bo vsakokratni lastnik gospodujoce nepremicnine upravicen do odtekanja prekomerne vode, ki se zaradi blizine reke nabira na njegovi nepremicnini, preko sluzece nepremicnine do kanala, ki se nahaja juzno od te nepremicnine.

4. clen

Nadomestilo za sluznostni pravici znasa 500,00 DEM letno.
Nadomestilo se letno prilagodi glede na gibanje tecaja valute (DEM).

5. clen

Jure Babic, EMSO 1209913500065, stan. Ulica Franje Kovaca 12, Mursko Sredisce, 40315 Mursko Sredisce, dovoljujem, da se pri sluzeci nepremicnini st. parcele 2756/1 k.o. Mursko Sredisce vknjizi:

1. sluznostna pravica pespoti, in sicer po ze obstojeci poti ob celotni vzhodni meji nepremicnine v sirini dveh metrov; ter

2. sluznostna pravica odtekanja vode, in sicer po celotni nepremicnini.;

v korist vsakokratnega lastnika gospodujoce nepremicnine st. parcele 3418 k.o. 169 Petisovci - Lendava;

Mursko Sredisce, 12. maj 1979.

B. J.

Antolin Jure

SANATOS
 vzdrževanje vrtov, d.o.o.
 matična številka: 5772998021
 ID za DDV: SI 64378977

ŠTEVILKA RAČUNA: 248/2016

Datum izdaje računa: 12.04.2016
 Valuta: 27.04.2016
 Kraj izdaje: Lendava
 Datum opravljene storitve: 10.04.2016

Zaračunamo vam:

ŠIFRA	NAZIV	KOLIČINA	ENOTA	CENA (EUR)	RABAT	DDV	VREDNOST (EUR)
00748	Odvoz	2,00	kontejner	349,00	0,00	22%	698,00
00398	Odstranitev rastlin	2,00	ura	15,00	0,00	22%	30,00
00399	Ureditev vrta	6,00	ura	20,00	0,00	22%	120,00
00587	Ciprese, vzgojene v loncih, 120 cm	30,00	gram	10,00	0,00	22%	300,00
00705	Zemlja za vrt	10,00	vreča	15,00	0,00	22%	150,00
00805	Svetovanje za vzdrževanje	1,00	ura	20,00	0,00	22%	20,00

SKUPAJ: 1.318,00 EUR
 OSNOVA ZA DDV: 1.080,34 EUR
 DDV: 22%

SKUPAJ ZA PLAČILO: 1.318,00 EUR

REPUBLIKA HRVATSKA

Općinski sud u Čakovcu
ZEMLJIŠNOKNJIŽNI ODJEL ČAKOVEC
Stanje na dan: 22.10.2016. 08:00

NESLUŽBENA KOPIJA

Verificirani ZK uložak

Katastarska općina: 303291, MURSKO SREDIŠĆE

Broj ZK uložka: 2023

Broj zadnjeg dnevnika: POČETNO STANJE
Aktivne plombe:

IZVADAK IZ ZEMLJIŠNE KNJIGE

A

Posjedovnica
PRVIODJELJAK

Rbr.	Broj zemljišta (kat. čestice)	Oznaka zemljišta	Površina			Primjedba
			jutro	čhv	m2	
1.	2756/1	LIVADA			19800	
		UKUPNO:			19800	

B

Vlastovnica

Rbr.	Sadržaj upisa	Primjedba
1.	Suvlasnički dio: 1/2 STIPE BABIĆ, MURSKO SREDIŠĆE, DALMATINSKA 16	
2.	Suvlasnički dio: 1/2 ANTE BABIĆ, MURSKO SREDIŠĆE, ULICA FRANJE ALOJZIJA 8	

C

Teretovnica

Rbr.	Sadržaj upisa	Iznos	Primjedba
1.	1.1 Primljeno: 12.05.1979. Z-4345/79. Na temelju pogodbe o pravu služnosti od 12.05.1979 uknjižuje se pravo služnosti pješačkog puta po već postojećem putu duž cijele istočne granice poslužne nekretnine u širini 2 metara za korist: SVAKDANJI VLASNIK POVLASNE NEKRETNINE BROJ ZEMLJIŠTA 3418 – 169 PETIŠOVCI - LENDAVAL		
2.	2.1 Primljeno: 12.05.1979. Z-4345/79. Na temelju pogodbe o pravu služnosti od 12.05.1979 uknjižuje se pravo služnosti odvodnje na cijeloj poslužni nekretnini za korist: SVAKDANJI VLASNIK POVLASNE NEKRETNINE BROJ ZEMLJIŠTA 3418 – 169 PETIŠOVCI - LENDAVAL		

Potvrđuje se da ovaj izvadak odgovara stanju zemljišne knjige na datum 22.10.2016.

25.11.2016 - 13:02

Redni izpis iz zemljiške knjige

čas izdelave izpisa: 25.11.2016 - 13:02:00

Nepremičnina

tip nepremičnine: 1 - zemljiška parcela
vir ID znaka: 1 - zemljiški kataster
ID znak: 169-3418/0-0
parcela št. 3418/0 k.o. 169 - Petišovci - Lendava (ID 618862)

Plombe:

Z nepremičnino ni povezana nobena zemljiškoknjižna zadeva, o kateri še ni pravnomočno odločeno.

Osnovni pravni položaj nepremičnine:

ID osnovnega položaja: 485225
vrsta osnovnega položaja: 101 - vknjižena lastninska pravica
delež: 1/2
imetnik:
1. EMŠO: 1801949*****
osebno ime: Andrej Antolin
naslov: Pomurska ulica 24, 9000 Murska Sobota
začetek učinkovanja vpisa imetnika 01.01.1849 00:00:00

omejitve:

Vpisana ni nobena pravica ali pravno dejstvo, ki omejuje lastninsko pravico na nepremičnini

ID osnovnega položaja: 485225
vrsta osnovnega položaja: 101 - vknjižena lastninska pravica
delež: 1/2
imetnik:
1. EMŠO: 1801949*****
osebno ime: Franc Antolin
naslov: Glavna ulica 78, 9220 Lendava
začetek učinkovanja vpisa imetnika 01.01.1849 00:00:00

omejitve:

Vpisana ni nobena pravica ali pravno dejstvo, ki omejuje lastninsko pravico na nepremičnini

stran 1 od 2

ID pravice / zaznambe	11023164
čas začetka učinkovanja	01.01.1849 00:00:00
vrsta pravice / zaznambe	415 - vknjižena stvarna služnost
glavna nepremičnina:	parcela št. 3418 k.o. 169 - PETIŠOVCI (ID 618862)
podatki o vsebini pravice / zaznambe	
dodatni opis:	
Na podlagi pogodbe o služnostni pravici z dne 12.05.1979, se vknjiži služnostna pravica hoje preko služneče nepremičnine po že obstoječi potki ob vzhodni meji nepremičnine v širini dveh metrov in služnostna pravica odtekanja prekomerne vode preko služneče premečnine po celotni nepremičnini, vse v korist vsakokratnega lastnika gospodujoče nepremičnine parc. št. 3418 k.o. 169 Petišovci - Lendava.	
pravice / zaznambe pri izvedeni pravici / zaznambi:	
<i>Pri izvedeni pravici / zaznambi ni vpisana nobena pravica ali pravno dejstvo</i>	

ODVETNIŠKA DRUŽBA SP 4 o.p. d.o.o.

Opr. št.: P 38/2016

Mladinska ulica 9

2000 MARIBOR

OKRAJNO SODIŠČE V LENDAVI

Glavna ulica 9

9220 LENDAVA

TOŽEČA (po nasprotni tožbi tožena) STRANKA:

Stipe BABIĆ, rojen 01. 01. 1950, stalno prebivališče v
Murskem Središču, Republika Hrvaška,

ki jo zastopa Odvetniška pisarna Horvat in partnerji d.o.o.,
Povšetova ulica 5, 1000 Ljubljana.

TOŽENI (po nasprotni tožbi tožeči) STRANKI:

Franc ANTOLIN, rojen 02. 02. 1952, stalno prebivališče v
Lendavi, Republika Slovenija;

Andrej ANTOLIN, rojen 03. 09. 1948, stalno prebivališče v
Murski Soboti, Republika Slovenija,

ki ju zastopa Odvetniška družba SP 4 o.p. d.o.o., Mladinska ulica
9, 2000 Maribor.

Odvetniška družba SP 4
o.p. d.o.o.
Mladinska ul. 9, 2000 Maribor

NASPROTNA TOŽBA

Na vrnitev dela nepremičnine parc. št. 3418 k.o. Petišovci – Lendava, ki se nahaja med dvema
hrastoma in mejnima kamnoma na južnem delu zemljišča v neposredno posest; v vrednosti 4500 EUR

Na povračilo stvarnopравnih reparacij v vrednosti 2500 EUR spp

(sporna vrednost 7000 EUR)

2x

Pooblastilo priloženo (2) 4x

Priloge 4x

a) Predpostavke za vložitev nasprotne tožbe

Toženi stranki iz postopka opr. št. P 38/2016 pred Okrajnim sodiščem v Lendavi vlagata nasprotno tožbo (v *nadaljevanju* zato tožeči stranki) v skladu z 183. členom ZPP z namenom razjasnitve vseh spornih pravnih razmerjih med tožečo in toženima strankama iz prvotnega postopka.

Nasprotna tožba predstavlja samostojno tožbo, vendar procesno ni popolnoma neodvisna od postopka po tožbi, saj nasprotne tožbe ni mogoče vložiti ne pred začetkom ali po prenehanju glavne pravde. Njena vložitev predpostavlja združitev dveh postopkov v enotno obravnavanje. V kolikor pa se sodišče odloči za samostojno obravnavanje nasprotne tožbe, mora o tem sprejeti ustrezen procesni sklep, o katerem morajo biti obveščene tudi stranke.⁷⁴ Tožeči stranki utemeljujeta predpostavke, ki morajo biti izpolnjene, da sta upravičeni do vložitve nasprotne tožbe (prvi odstavek 183. člena ZPP). Primarno ZPP določa, da mora biti izpolnjena ena izmed taksativno naštetih alternativnih predpostavk v prvem odstavku 183. člena ZPP, zato zadostuje, da tožeča stranka dokaže obstoj le ene izmed predpostavk.⁷⁵ **Tožeči stranki zatrjujeta, da med zahtevkom samostojne in nasprotne tožbe obstaja medsebojna zveza.** Tožena stranka je neupravičeno odvzela posest na delu nepremičnine v lasti tožečih strank in ju s tem prikrajšala v izvrševanju upravičenj, ki izhajajo iz njune lastninske pravice. Tožena stranka v samostojni tožbi zahteva ugotovitev priposestevovanja spornega dela nepremičnine, za enak del nepremičnine pa tožeči stranki v nasprotni tožbi, na podlagi zatrjevanja svoje lastninske pravice, uveljavljata vrnitveni zahtevek. Prav tako je predmet pravde dogajanje v enakem časovnem obdobju. Izhajajoč iz povedanega je nedvomno, da sta zahtevka med seboj povezana. **V skladu z zgornjimi navedbami je prva predpostavka izpolnjena.**

Drug pogoj za dopustnost nasprotne tožbe pa je, da za zahtevek iz nasprotne in zahtevek iz samostojne tožbe ni stvarno pristojno drugo sodišče in da za zahtevka ni predpisana druga vrsta postopka. **V našem primeru je tako za zahtevke iz samostojne, kot tudi za zahtevek iz nasprotne tožbe stvarno pristojno enako sodišče – okrajno sodišče v Lendavi, ob tem pa je predpisan tudi enak postopek – tj. pravnih postopek.** Tožnika namreč uveljavljata zahtevke, ki ne presegajo vrednosti 20.000€, kar kaže na isto stvarno pristojnost (30. člen ZPP), hkrati pa je za oba zahtevka predpisana ista vrsta postopka. **S tem so izpolnjene vse predpostavke za dopustnost vložitve nasprotne tožbe, ki je tako upravičeno vložena.**

b) Pristojnost za razsojanje o zahtevkih iz nasprotne tožbe

Kot izhaja iz prvega odstavka 183. člena ZPP je nasprotno tožbo potrebno vložiti pred sodiščem, ki vodi pravdo o zahtevku iz samostojne tožbe. **Za zahtevek iz nasprotne tožbe je torej pristojno sodišče, pred katerim že poteka postopek iz glavne pravde.** Odločba Višjega sodišča v Ljubljani potrjuje zapisano in dodaja da »gre za atrakcijo pristojnosti, ko sodišče pred

⁷⁴ Iz sklepa sodišča VSL sklep I Cp 3110/2013 izhaja celo, da mora obstajati tehten razlog, na podlagi katerega se sodišče ne odloči o združitvi zadev.

⁷⁵ Povzeto po Galič A. v Ude L. et al, *Pravni postopek – Zakon s komentarjem* 2.knjiga, Uradni list 2006, Ljubljana, str. 174.

katerim teče tožba, pritegne k sebi tudi nasprotno tožbo in atrakcija pristojnosti tako vpliva na spremembo krajevne pristojnosti.»⁷⁶

Poleg določb ZPP o nasprotni tožbi je potrebno v danem primeru upoštevati še **Uredbo (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah**⁷⁷ (v nadaljevanju BU Ia). Navedena uredba v tretji točki prvega odstavka člena 8 BU Ia določa, da je sodišče, ki je pristojno za odločanje o tožbi, pristojno tudi za odločanje o nasprotni tožbi, če zahtevek iz nasprotne tožbe izhaja iz iste pogodbe ali dejstev kot tožbeni zahtevek. Kot sta tožeči stranki pojasnili že zgoraj, je temu kriteriju zadoščeno.

V kolikor se sodišče odloči, da bo razdružilo pravdi in nasprotno tožbo obravnavalo v posebnem postopku, pa je potrebno pristojnost za nasprotno tožbo določiti samostojno.

Ker gre za razmerje z mednarodnim elementom je potrebno uporabiti enotna pravila o mednarodni pristojnosti ter medsebojnim priznavanjem in izvršitvi sodnih odločb. Pristojnost tako v danem primeru določimo na podlagi BU Ia. Kot akt EU, ki predstavlja temeljni predpis na področju EU glede sodne pristojnosti, BU Ia derogira nacionalni predpis (Zakon o mednarodnem zasebnem pravu in postopku) in se prednostno uporabi.

Splošno pravilo pristojnosti, zapisano v členu 4 BU Ia določa, da je načelno pristojno sodišče države članice, v kateri ima toženec stalno prebivališče. Vendar je za primere stvarnopравnih zahtevkov potrebno upoštevati pravila izključne pristojnosti. Člen 24(1) BU Ia v postopkih, predmet katerih so stvarne pravice na nepremičninah ali najem/zakup nepremičnin, določa pristojnostni monopol sodišč držav članic, v katerih se nahaja nepremičnina. V zadevni nasprotni tožbi oba zahtevka uvrstimo v opredeljen pravni okvir, kar pomeni izključno pristojnost slovenskega sodišča. Sporna nepremičnina se namreč nahaja na območju Republike Slovenije. V primeru izključne pristojnosti ni mogoča niti tiha privolitvev (*prorogatio tacita*), niti drugačen dogovor o pristojnosti s strani strank (*prorogatio fori*).⁷⁸

Ko sodišče ugotovi mednarodno pristojnost, mora ugotoviti še katero sodišče je krajevno pristojno za odločanje o zadevnem zahtevku. V skladu z 57. členom ZPP in v povezavi z določbo 29. člena, ki ureja pristojnost sodišč v sporih z mednarodnim elementom, sledi, da je za zadevno nasprotno tožbo pristojno Okrajno sodišče v Lendavi.

c) Uporaba prava:

V primeru razmerij z mednarodnim elementom je ob določitvi mednarodno pristojnega sodišča potrebno ugotoviti tudi merodajno pravo, tj. pravo, po katerem se bo vsebinsko razsojalo v

⁷⁶ VSL sklep I Cp 2153/99 z dne 19. 1. 2000; enako tudi v Galič A. v Ude L. et. al., *Pravdni postopek – Zakon s komentarjem*, 2.knjiga, Uradni list in GV založba, Ljubljana, 2006, str. 176.

⁷⁷ UL Evropske Unije 351/1, 20. 12. 2012, str. 1.

⁷⁸ Povzeto po Bordaš B., Varadi T., Knežević G., *Mednarodno privatno pravo*, Forum, Novi Sad, 2001, str. 505-507.

sporu. Zadevna zahtevka spadata v okvir stvarnega statuta. Tako se uporaba prava v zadevah v zvezi s pravicami *in rem* na nepremičninah presoja po pravilih Zakon o mednarodnem zasebnem pravu in postopku⁷⁹. Prvi odstavek 18. člena ZMZPP določa, da se za lastninskopravna razmerja in druge pravice na stvareh uporabi navezna okoliščina *lex rei sitae* (uporaba prava, kjer je stvar). Stranki tako podane navezne okoliščine ne moreta spreminjati, avtonomija volje torej ne pride v poštev. **Vsled temu ugotovimo, da se za presojo nasprotne tožbe uporabi slovensko pravo.**

d) Sosporništvo:

Vprašanje sosporništva se v nasprotni tožbi pojavi na aktivni strani. Na strani tožečih strank namreč nastopa več oseb, zato pride do subjektivne kumulacije – združenja procesnih subjektov na strani pravnih strank (*litis consortium*). V razmerjih solastništva na aktivni strani je glede na predpostavke sosporništvo materialno, glede na učinke pa (dispozitivno) enotno. Kot določa prva točka prvega odstavka 191. člena ZPP gre za materialne sospornike, kadar si ti glede na sporni predmet v pravdni skupnosti. V obravnavani zadevi gre za takšno razmerje, saj sta tožnika solastnika sporne nepremičnine. Glede na učinek pa je sosporništvo enotno, vendar ne nujno. Na aktivni strani namreč ni mogoče prisiliti vseh udeležencev k aktivnemu ravnanju, zato za vložitev tožbe za varstvo lastninske pravice ni potrebno, da sodelujejo vsi tožniki. Nujno sosporništvo je podano le v primeru, kadar so sosporniki glede sporne materialne pravice v takšnem razmerju, da lahko vsi skupaj upravljajo in razpolagajo s pravico, v katero posega tožba.⁸⁰ V danem primeru temu ni tako, zato gre zgolj za enotno sosporništvo. Enotno sosporništvo pomeni, da je mogoče spor rešiti le na enak način za vse sospornike. Prav tako je v danem primeru izpolnjena predpostavka, ki velja za vse vrste sosporništva in sicer, da lahko subjektivno komulacijo štejemo za dopustno le, v kolikor je za vsa obravnavana procesna razmerja predpisana ista vrsta postopka.⁸¹

I.

Zahtevak na vrnitev dela nepremičnine, vzpostavitev prejšnjega stanja in plačilo stvarnopравnih reparacij

Tožeči stranki po nasprotni tožbi zatrjujeta in dokazujeta izpolnjenost potrebnih dejstev, ki kažejo na protipraven odvzem stvari (nepremičnine), ki je v lasti tožečih strank. Posledično v okviru lastninske tožbe oziroma t.i. *rei vindicatio* (92. člen Stvarnopравnega zakonika; v *nadaljevanju SPZ*)⁸² od tožene stranke po nasprotni tožbi, zahtevata vrnitev stvari - spornega dela nepremičnine parc. št. 3418, k.o. Petišovci - Lendava ter vzpostavitev v prejšnje stanje.

⁷⁹ UL RS, št. 56/99 in 45/08.

⁸⁰ Povzeto po Betetto N., *Procesni institut sosporništva glede na učinke*, Pravniki – revija za pravno teorijo in prakso, Letn. 50, št. 1/3, Zveza društev pravnikov Slovenije, 1995, Ljubljana, str. 87 -

⁸¹ Povzeto po Betetto N. v Ude L., et. al., *Pravdni postopek – Zakon s komentarjem* 2.knjiga, Uradni list 2006, Ljubljana, str. 237.

⁸² Uradni list RS, št. 87/02 in 91/13.

Tožena stranka Stipe Babić in njen prednik Jure Babić vse od leta 1981 protipravno posegata v zasebno sfero tožečih strank Franca Antolina in Andreja Antolina. Lastninska pravica je pravica imeti stvar v posesti, jo uporabljati in uživati na najboljšežnejši način ter z njo razpolagati, kot izhaja iz prvega odstavka 37. člena SPZ. Na del zemljišča, ki je v celoti v lasti tožečih strank toženec neutemeljeno posega z odvzemom posesti in obdelovanjem tega dela, na katerem si je uredil vrt in posadil ciprese. S takšnim ravnanjem je motil tožeči stranki v možnosti mirnega uživanja vseh upravičenj, ki jih zajema njuna lastninska pravica. Tako stranki nista mogli prosto odločati katera upravičenja bosta koristili na omenjenem delu nepremičnine, saj je bil ta ves omenjen čas v posesti tožene stranke oz. njegovega pravnega prednika (očeta). Gre za še zmeraj trajajoč odvzem posesti. Toženec si še zmeraj lasti sporni del nepremičnine, ga obdeluje in posega v pravice tožencev. Pravica do posesti tožene stranke ne izhaja iz nobenega pravnega razmerja med strankami in nima niti stvarnega, niti obligacijskopravnega temelja.

Tožeči stranki želita z nasprotno tožbo doseči vrnitev spornega dela nepremičnine zato sodišču predlagata, da tožena stranka z nepremičnine odstrani posajene rastline in preneha obdelovati zemljišče. Tako bi tožeči vzpostavili svojo posest na nepremičnini, ki je njuna last in hkrati dosegli povrnitev v prejšnje stanje, ki je predmet restitucijskega zahtevka. Vzpostavitev v prejšnje stanje namreč v zadevnem primeru pomeni prav odstranitev vseh stvari, ki jih je na sporni del nepremičnine postavila tožena stranka.

Tožnika sta kot lastnika spornega dela zemljišča nedvomno aktivno legitimirana za postavitev zadevnega zahtevka. Njuno lastninsko pravico dokazuje izpis iz zemljiške knjige, v katerem sta navedeni kot edina lastnika zadevne nepremičnine. Tožeči stranki na tem mestu še posebej opozarjata na formalno in materialno publiciteto načelo, ki določata, da je zemljiška knjiga javna in da podatki, vpisani v zemljiško knjigo, uživajo javno zaupanje.⁸³

Kot sledi tožeči stranki, skladno s procesnopравnimi pravili, nase prevzemata dokazno in trditveno breme. V obzir temu navajata potrebna dejstva in predlagata dokaze, ki izkazujejo utemeljenost zahtevka. V prvi vrsti mora toženec oz. tožnik po nasprotni tožbi dokazati svojo lastninsko pravico na stvari, kar sta tožnika storila s predložitvijo izpisa iz zemljiške knjige. V skladu s prvim odstavkom 11. člena SPZ se namreč domneva, da je lastnik nepremičnine tisti, ki je vpisan v zemljiško knjigo.⁸⁴

Nadalje je za uspešnost vrnitvenega zahtevka potreben opis oz. označba stvari, kot izhaja iz načela specialnosti. Samo individualno določena samostojna stvar je lahko predmet lastninske in drugih stvarnih pravic ter s tem tudi vrnitvenega zahtevka.⁸⁵ Na nepremičninskem področju je postopek individualizacije poenostavljen, saj je nepremičnine mogoče individualizirati na podlagi identifikacijskega znaka, s katerim so te vpisane v kataster in v zemljiško knjigo.

Toženca s predložitvijo ustreznega zemljiškoknjžnega izpisa za nepremičnino parc. št.

⁸³ Povzeto po Juhart M., Tratnik M., Vrenčur R., *Stvarno pravo*, GV Založba, Ljubljana, 2007, str. 155-158.

⁸⁴ Povzeto po Juhart M., Tratnik M., Vrenčur R., o.c., str. 296.

⁸⁵ Povzeto po Juhart M., Tratnik M., Vrenčur R., o.c., str. 295.

3418, k.o. Petišovci - Lendava, izpolnjujeta tudi to predpostavko, kar dodatno izkazuje, da je njun zahtevek v celoti upravičen in utemeljen.

Lastninska pravica je pravica imeti stvar v posesti, jo uporabljati in uživati na najboljšejši način ter z njo razpolagati (prvi odstavek 37. člena SPZ). S tem, ko sta tožeči stranki uspešno izkazali njuno lastninsko pravico na sporni nepremičnini, sta hkrati izkazali, da imata pravico stvar rabiti, jo uživati in z njo razpolagati ter jo imeti v posesti. Pri izvrševanju njunih upravičenj, ki izhajajo iz lastninske pravice pa ju ne sme nihče vznemirjati. To je še posebej poudarjeno z veljavo lastninske pravice *erga omnes*, tj. proti vsem. To pomeni, da lahko imetnika lastninske pravice na stvari, od vseh subjektov zahtevata, da to pravico spoštujejo, če pa je ne, pa imata zoper kršitelja različne stvarnopravne zahtevke. V primeru odvzema stvari, za katerega gre v tem primeru lahko stranki uveljavljata vrnitveni zahtevek (t.i. *rei vindicatio*). Toženec si je protipravno prilastil del sporne nepremičnine, ki je nedvomno v lasti tožečih strank in na njej vzpostavil dejansko oblast. Prav dejanska oblast toženca, ki še zmeraj obstaja, je tretja predpostavka za dopustnost vrnitvenega zahtevka.⁸⁶ Že iz zatrjevanj toženca kot tožnika v zadevni tožbi jasno izhaja, da ima toženec sporni del nepremičnine v svoji posesti, kar tudi sam trdi in v tožbi predlaga dokaze, ki to potrjujejo. Kaj se šteje za dejansko oblast nad stvarjo se določi na podlagi splošnega prepričanja.⁸⁷ Vsak povprečen človek, bi ob konkretnem dejanskem stanju (obdelovanje zemljišča, skrb za rastline na tem zemljišču, nenehno sprehajanje po tem delu zemljišča) menil, da ima takšna oseba nad stvarjo ali vsaj njenim delom dejansko oblast.

Iz navedenega nedvomno izhaja, da sta tožeči stranki edina polnopravna lastnika nepremičnine parc. št. 3418, k.o. Petišovci - Lendava in sta kot taki upravičeni da od vsakogar zahtevata, da se vzdrži poseganja v njuno lastninsko pravico. V to je protipravno posegla tožeča stranka in njen prednik, ko je na zadevni nepremičnini neupravičeno vzpostavila dejansko oblast in nepremičnino pričela obdelovati. **Kot utemeljeno zgoraj tožeči stranki izpolnjujeta vse pogoje za utemeljenost vrnitvenega in restitucijskega zahtevka, v skladu s katerima mora tožena stranka prenehati izvajati dejansko oblast nad delom nepremičnine in le-to povrniti v stanje, v kakršnem je bilo preden jo je njen pravni prednik pričel posedovati.**

Tožeči stranki v nasprotni tožbi ob vrnitvi nepremičnine in povrnitvi v prejšnje stanje zahtevata tudi vrnitev vseh pridobljenih plodov s strani tožeče stranke, kot določa 96. člena SPZ, ki ureja položaj nedobrovernega posestnika. Ker lastnik ne more zahtevati vrnitve obranih plodov od dobrovernega lastniškega posestnika, mora za uspešnost svojega tožbenega zahtevka dokazati tudi nedobroverno posest tožene stranke.⁸⁸

SPZ v 28. členu, podobno kot ZTLR v 72. členu, določa da »posestnik ni v dobri veri, če je vedel ali mogel vedeti, da ni upravičen do posesti.« Tako tožena stranka, kot njen prednik sta

⁸⁶ Povzeto po Juhart M., Tratnik M., Vrenčur R., *Stvarnopravni zakonik s komentarjem*, GV Založba, Ljubljana, 2004, str. 478.

⁸⁷ VSL sodba I Cp 550/2009 z dne 1. 4. 2009.

⁸⁸ VSL sodba II Cp 4065/2008 z dne 22. 4. 2009.

bila v času posedovanja spornega dela nepremičnine nedobroverna posestnika, ker sta vedela oz. bi morala vedeti, da nista upravičena do posesti. Nedobrovernost prednika tožene stranke Jureta Babića je očitna, ta bi namreč na podlagi nerealizacije menjalne pogodbe moral vedeti, da na spornem delu nepremičnine ni mogel pridobiti lastninske pravice. To bi moral vedeti tudi, ker je prednik tožečih strank bil še zmeraj veljavno vpisan v zemljiško knjigo. Smiselno enak je tudi položaj tožene stranke same, ta bi namreč vsaj morala vedeti, da ni upravičena do posesti na omenjenem delu zemljišča. To izhaja iz dejstva, da ni zavedena v zemljiški knjigi - javnopravnem registru nepremičnin, dodatno pa tudi iz tega, da omenjena nepremičnina ni vsebovana v sklepu o dedovanju, ki ga navaja v svoji tožbi, kar pomeni, da ni bila predmet dedovanja. Še več, jasno je, da je tožena stranka za menjalno pogodbo vedela, imela pa jo je tudi v svojem predalniku, kar ji je omogočalo, da se kadarkoli prepriča o njeni vsebini.⁸⁹ Če bi to storila – in vsak povprečno skrben človek bi to storil - bi ugotovila, da omenjena pogodba nikdar ni bila realizirana, kar je jasno po vpogledu v zemljiško knjigo in tudi v naravi – tožeča stranka in njen prednik namreč nista nikdar odsvojila dela svoje nepremičnine, ki bi ga sicer, če bi pogodba bila izvedena, morala.

Izhajajoč iz povedanega je tožena stranka, v skladu s prej omenjenim 96. členom SPZ, dolžna povrniti lastniku, torej tožečima strankama, vse plodove. Subsidiarno, če plodov več ni, zakon določa, da mora povrniti vrednost obranih plodov, ki jih je porabil, odtujil ali uničil, pa tudi vrednost tistih, ki jih ni obral. Tožeči stranki sta kot lastnika upravičena tudi do povrnitve škode, nastale s poslabšanjem ali uničenjem stvari razen, če bi škoda nastala tudi tedaj, ko bi bila stvar pri lastniku. Iz previdnosti toženi stranki dodajata, da v tem primeru ne obstajajo nobeni potrebni ali koristni stroški. Toženi stranki namreč omenjenega zemljišča nista nameravali spremeniti v vrt ali nasad cipres, zato izdatki v ta namen zanju niso koristni. Posledično so vsakršni morebitni zahtevki tožeče stranke za povrnitev potrebnih ali koristnih stroškov neutemeljeni.⁹⁰

Pravna podlaga dopušča tožniku v podobnih primerih, tj. ko se zahteva denarna odmena za neupravičeno uporabo tuje stvari, da to zahteva *»bodisi na temelju stvarnopravne reparacije, obligacijskih določb o uporabnini ali celo kot odškodnina, kadar je podan element protipravnosti.«*⁹¹ Prevladuje pa stališče, da je najprimernejša uporaba stvarnopravne reparacije, ker gre za zakonski predpis, ki je napram določilom OZ specialnejši.⁹²

Tožeči stranki lahko tako zahtevata plačilo nadomestila za uporabo njune nepremičnine na podlagi lastninske pravice na temelju 96. člena SPZ. Tožečima strankama, skladno s pravno podlago, pripada nadomestilo v takšni višini, da se doseže korist, ki bi jo lahko dosegli, če njune

⁸⁹ Vprašanja za razjasnitev št. 4.

⁹⁰ Povzeto po Juhart M., Tratnik M., Vrenčur R., *Stvarno pravo*, GV Založba, Ljubljana, 2007, str. 301-302 in Rijavec V., Keresteš T., Vrenčur R., Knez R., *Pravna ureditev nepremičnin*, GV Založba, Ljubljana 2006, str. 151-154.

⁹¹ VSL sodba II Cp 1629/2015 z dne 24. 11. 2015.

⁹² VSM sklep I Cpg 49/2014 z dne 11. 7. 2014 in VSL sodba I Cp 3260/2013 z dne 22. 1. 2014; *»Za primere neupravičene obogatitve, nastale z uporabo nepremičnine, je potrebno upoštevati pravila iz 95. in 96. člena SPZ. Gre za zakonski predpis, ki je v razmerju do pravil OZ kasnejši, pa tudi specialnejši.«*

nepremičnine ne bi neupravičeno zasedal tožnik in ne zgolj korist, ki jo toženec dejansko ima.⁹³ **Tožeči stranki posledično zahtevata vrnitev plodov – v konkretnem primeru gre za nepremičnino, zato so ti plodovi civilne narave in jih predstavlja denarno nadomestilo za uporabo dela njune nepremičnine.**⁹⁴

Tožnika ocenjujeta, da bi lahko v času, ko sta sporni del njune nepremičnine uporabljali tožeča stranka in njen prednik, tj. od leta 1980 pa vse do danes – leta 2016, pridobili korist v višini 2500 EUR, kot bi znašal seštevek vseh mesečnih najemnin, ki bi jih tožeči stranki lahko zahtevali, če bi imeli možnost omenjen del nepremičnine dati v najem.⁹⁵ Te možnosti nista imeli, ker sta jima jo neupravičeno odvzeli tožena stranka oz. njen pravni prednik. Sodna praksa redno določa višino koristi od uporabe tuje nepremičnine v višini povprečne tržne najemnine, ki se ugotavlja z izvedencem kmetijske stroke za vrednotenje kmetijskih zemljišč, ki ga v tej nasprotni tožbi predlagata tožeči stranki. Imenovanje izvedenca bo tako omogočilo, da se sodišče seznaní z povprečno najemnino za omenjen del nepremičnine in tako določi za kolikšen znesek je bila obogatena tožena stranka z neupravičeno uporabo tuje nepremičnine in posledično, za kakšen znesek sta bili prikrajšani tožeči stranki.⁹⁶

Dokazi:

- *Izpisek iz zemljiške knjige za nepremičnino parc. št. 3418 k.o. Petišovci – Lendava,*
- *Menjalna pogodba sklenjena dne 22. 12. 1980,*
- *Izvedenec kmetijske stroke – vrednotenja kmetijskih zemljišč*

⁹³ VSL sodba in sklep II Cp 526/2009 z dne 12. 8. 2009.

⁹⁴ VSL sodba I Cp 43/2012 z dne 20. 6. 2012; »Najemnina, ki je tožeče stranke ne prejema, je tista izgubljena korist, ki bi jo morale dobiti in ki izhaja iz njihove solastninske pravice.« in VSL sodba I Cp 1668/2012 z dne 26. 3. 2013; »V konkretnem primeru, ko je objekt lastninske pravice stanovanje, so plodovi stvari civilni in jih predstavlja uporabnina.«

⁹⁵ Znesek najemnin izhaja iz povprečne letne zakupnine, vir: http://www.skzg.si/static/uploaded/htmlarea/objave/2015/interni_akti/Cenik_zakupnin_za_kmetijska_zemljia_za_letno_2016.pdf.

⁹⁶ VSL sodba I Cp 43/2012 z dne 20. 6. 2012; »Po ustaljeni sodni praksi je nadomestilo za korist od uporabe (delno) tuje nepremičnine enako znesku povprečne tržne najemnine.«

Kot izhaja iz navedenega tožeča stranka naslovnemu sodišču predlaga, da izvede predlagane dokaze in

r a z s o d i :

1) Tožena stranka Stipe BABIĆ, roj. 01. 01. 1950, stalno prebivališče Dalmatinska ulica 16, 40315 Mursko Središče, Hrvaška je dolžan omogočiti vzpostavitev neposredne in izključne posesti tožečih strank Franca ANTOLINA, roj. 02. 02. 1952, stalno prebivališče Glavna ulica 78, 9220 Lendava, Slovenija in Andreja ANTOLINA, roj. 03. 09. 1948, stalno prebivališče Pomurska ulica 24, 9000 Murska Sobota, Slovenija, na brez pravnega naslova zasedenem delu nepremičnine parc. št. 3418, k.o. Petišovci - Lendava, ki se nahaja med dvema hrastoma in mejnima kamnoma na južnem delu zemljišča in vzpostaviti prvotno stanje ter plačati denarno nadomestilo za uporabo tega dela nepremičnine v višini;

- 100 eur z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31. 12. 1980 dalje do plačila,
- 100 eur z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31. 12. 1981 dalje do plačila,
- 100 eur z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31. 12. 1982 dalje do plačila,
- 100 eur z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31. 12. 1983 dalje do plačila,
- 100 eur z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31. 12. 1984 dalje do plačila,
- 100 eur z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31. 12. 1985 dalje do plačila,
- 100 eur z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31. 12. 1986 dalje do plačila,
- 100 eur z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31. 12. 1987 dalje do plačila,
- 100 eur z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31. 12. 1988 dalje do plačila,
- 100 eur z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31. 12. 1989 dalje do plačila,
- 100 eur z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31. 12. 1990 dalje do plačila,
- 100 eur z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31. 12. 1991 dalje do plačila,
- 100 eur z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31. 12. 1992 dalje do plačila,
- 100 eur z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31. 12. 1993 dalje do plačila,
- 100 eur z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31. 12. 1994 dalje do plačila,

- 100 eur z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31. 12. 1995 dalje do plačila,
 - 100 eur z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31. 12. 1996 dalje do plačila,
 - 100 eur z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31. 12. 1997 dalje do plačila,
 - 100 eur z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31. 12. 1998 dalje do plačila,
 - 100 eur z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31. 12. 1999 dalje do plačila,
 - 100 eur z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31. 12. 2000 dalje do plačila,
 - 100 eur z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31. 12. 2001 dalje do plačila,
 - 100 eur z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31. 12. 2002 dalje do plačila,
 - 100 eur z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31. 12. 2003 dalje do plačila,
 - 100 eur z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31. 12. 2004 dalje do plačila,
 - 100 eur z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31. 12. 2005 dalje do plačila,
 - 100 eur z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31. 12. 2006 dalje do plačila,
 - 100 eur z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31. 12. 2007 dalje do plačila,
 - 100 eur z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31. 12. 2008 dalje do plačila,
 - 100 eur z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31. 12. 2009 dalje do plačila,
 - 100 eur z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31. 12. 2010 dalje do plačila,
 - 100 eur z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31. 12. 2011 dalje do plačila,
 - 100 eur z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31. 12. 2012 dalje do plačila,
 - 100 eur z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31. 12. 2013 dalje do plačila,
 - 100 eur z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31. 12. 2014 dalje do plačila,
 - 100 eur z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31. 12. 2015 dalje do plačila,
- vse v roku 15 dni.

2) Tožena stranka Stipe BABIĆ, roj. 01. 01. 1950, stalno prebivališče Dalmatinska ulica 16, 40315 Mursko središče, Hrvaška je dolžna tožečima strankama, Francu ANTOLINU, roj. 02. 02. 1952, stalno prebivališče Glavna ulica 78, 9220 Lendava, Slovenija in Andreju ANTOLINU, roj. 03. 09. 1948, stalno prebivališče Pomurska

ulica 24, 9000 Murska Sobota, Slovenija povrniti vse pravdne stroške v roku 15 dni od izdaje sodbe, skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki začnejo teči prvi dan po poteku roka za izpolnitev.

Maribor, 25. 11. 2016

Andrej ANTOLIN

Franc ANTOLIN

Stroški:⁹⁷

-tožba tar. št. 18; 400 točk.....	183,60 EUR
-materialni stroški 2%.....	3,76 EUR
-DDV 22%.....	EUR
-sodna taksa.....	EUR

⁹⁷ Odvetniška tarifa (Uradni list RS, št. 2/15).

POOBLASTILO

Podpisani: **FRANC ANTOLIN**, roj. 02. 02. 1952, stalno prebivališče v Lendava, Slovenija.

pooblaščan: Odvetniško družbo SP4 in partnerji o.p. d.o.o., Mladinska ulica 9, 2000 Maribor,

da mi daje pravno pomoč po predpisih o odvetništvu, zlasti da me zastopa v postopkih pred sodišči in drugimi državnimi organi, da me zastopa v zadevah pred pravnimi osebami, ustanovami, zavodi, civilnimi pravnimi in finančnimi osebami, da v mojem imenu sklepa poravnave in pogodbe, da me pravno veljavno zavezuje in potrjuje zadostitev mojih zahtevkov, ter da vloži vsa redna in izredna pravna sredstva ter nasprotno tožbo.

Pooblastilo obsega tudi sprejem odločb, vabil, vlog nasprotnih strank in drugih pisanj, potem ko je dano pooblastilo in v zvezi z zadevo, v kateri mi je pooblastilo dano.

Pooblastilo obsega tudi sprejemanje denarja in drugih vrednosti za stranko in izrecno pooblastilo za zastopanje na poravnalnem naroku in sklenitev sodne ali izvensodne poravnave. Pooblastilo ne obsega preverjanja podatkov o stečajnem postopku, postopku prisilne poravnave ali likvidacijskem postopku, razen če ni to v pooblastilu posebej navedeno.

Potrjujem, da me je odvetnik seznanil, da mu moram pojasniti vsa dejstva in okoliščine v zvezi zadevo in mu predložiti vse dokaze ob podpisu pooblastila, da sem seznanjen s približno oceno stroškov zastopanja in grobo oceno izida postopka in da sem opozorjen na posledice, ki nastanejo, če navedbe in dokazi niso navedeni in predloženi v rokih, ki jih določajo predpisi ali na poziv odvetnika.

Če odvetniku ne navedem vseh dejstev in predloženih dokazov, s katerimi razpolagam v rokih, navedenih v prejšnjem odstavku, odvetnik ni dolžan prevzeti zastopanja oz. lahko pooblastilo odpove, niti ni odgovoren za škodo, ki nastane zaradi moje neaktivnosti.

Zavezujem se, da bom poravnal na poziv in brez zamude vse odvetniške storitve po odvetniški tarifi, v kolikor pa je sklenjen posebni pisni dogovor o višini nagrade za opravljanje pravnih storitev pa nagrado v tem dogovoru, ter stroške in izdatke za izvršena opravila.

Zavezujem se, da bom odvetniku v primeru spremembe kontaktnih podatkov, nemudoma, najkasneje pa v roku 48 ur po spremembi podatkov sporočil nove podatke, kjer bom dosegljiv, sicer je odvetnik prost vsakršne odgovornosti za škodo, nastale zaradi neposredovanja točnih podatkov. Soglašam, da mi odvetnik vsa pisanja posreduje z nepriporočeno pošto in izjavljam, da me je odvetnik seznanil, da je izid postopka nepredvidljiv in se je zavezal le, za zastopanje z vso profesionalno skrbnostjo in ne za uspeh.

Za spore, ki utegnejo nastati iz tega pooblastilnega razmerja, se pooblastitelj in pooblaščenec dogovorita za pristojnost po sedežu odvetnikove pisarne in uporabo prava Republike Slovenije.

V Mariboru, dne 23. 11. 2016

Sprejem pooblastilo in zastopstvo:

Odvetniška družba SP 4
o.p. d.o.o.
Mladinska ul. 9, 8000 Maribor

Pooblastitelj:

POOBLASTILO

Podpisani: **ANDREJ ANTOLIN**, roj. 03. 09. 1948, stalno prebivališče v Murski Soboti, Slovenija.

pooblaščan: Odvetniško družbo SP4 in partnerji o.p. d.o.o., Mladinska ulica 9, 2000 Maribor,

da mi daje pravno pomoč po predpisih o odvetništvu, zlasti da me zastopa v postopkih pred sodišči in drugimi državnimi organi, da me zastopa v zadevah pred pravnimi osebami, ustanovami, zavodi, civilnimi pravnimi in finančnimi osebami, da v mojem imenu sklepa poravnave in pogodbe, da me pravno veljavno zavezuje in potrjuje zadostitev mojih zahtevkov, ter da vloži vsa redna in izredna pravna sredstva ter nasprotno tožbo.

Pooblastilo obsega tudi sprejem odločb, vabil, vlog nasprotnih strank in drugih pisanj, potem ko je dano pooblastilo in v zvezi z zadevo, v kateri mi je pooblastilo dano.

Pooblastilo obsega tudi sprejemanje denarja in drugih vrednosti za stranko in izrecno pooblastilo za zastopanje na poravnalnem naroku in sklenitev sodne ali izvensodne poravnave. Pooblastilo ne obsega preverjanja podatkov o stečajnem postopku, postopku prisilne poravnave ali likvidacijskem postopku, razen če ni to v pooblastilu posebej navedeno.

Potrjujem, da me je odvetnik seznanil, da mu moram pojasniti vsa dejstva in okoliščine v zvezi zadevo in mu predložiti vse dokaze ob podpisu pooblastila, da sem seznanjen s približno oceno stroškov zastopanja in grobo oceno izida postopka in da sem opozorjen na posledice, ki nastanejo, če navedbe in dokazi niso navedeni in predloženi v rokih, ki jih določajo predpisi ali na poziv odvetnika.

Če odvetniku ne navedem vseh dejstev in predloženih dokazov, s katerimi razpolagam v rokih, navedenih v prejšnjem odstavku, odvetnik ni dolžan prevzeti zastopanja oz. lahko pooblastilo odpove, niti ni odgovoren za škodo, ki nastane zaradi moje neaktivnosti.

Zavezujem se, da bom poravnal na poziv in brez zamude vse odvetniške storitve po odvetniški tarifi, v kolikor pa je sklenjen posebni pisni dogovor o višini nagrade za opravljanje pravnih storitev pa nagrado v tem dogovoru, ter stroške in izdatke za izvršena opravila.

Zavezujem se, da bom odvetniku v primeru spremembe kontaktnih podatkov, nemudoma, najkasneje pa v roku 48 ur po spremembi podatkov sporočil nove podatke, kjer bom dosegljiv, sicer je odvetnik prost vsakršne odgovornosti za škodo, nastale zaradi neposredovanja točnih podatkov. Soglašam, da mi odvetnik vsa pisanja posreduje z nepriporočeno pošto in izjavljam, da me je odvetnik seznanil, da je izid postopka nepredvidljiv in se je zavezal le, za zastopanje z vso profesionalno skrbnostjo in ne za uspeh.

Za spore, ki utegnejo nastati iz tega pooblastilnega razmerja, se pooblastitelj in pooblaščenec dogovorita za pristojnost po sedežu odvetnikove pisarne in uporabo prava Republike Slovenije.

V Mariboru, dne 23. 11. 2016

Sprejem pooblastilo in zastopstvo:

Odvetniška družba SP 4
o.p. d.o.o.
Mladinska ul. 9, 8000 Maribor

Pooblastitelj:

POGODBA O MENJAVI ZEMLJISCA

1. clen

Jure Babic, EMSO 1209913500065, stan. Ulica Franje Kovaca 12, Mursko Sredisce, 40315 Mursko Sredisce, in Janez Antolin, EMSO 1106914500932, stan. Panonsko naselje 4, Petisovci, 9220 Lendava, se s to pogodbo sporazumeta o zamenjavi zemljisc.

2. clen

Jure Babic daje Janezu Antolinu del svojega zemljisca na parceli 2756/1 k.o. Mursko Sredisce v velikosti 0,5 ha, in sicer tisto, ki se nahaja med dvema jablanama in mejnima kamnoma na severnem delu zemljisca.

3. clen

Janez Antolin daje Juretu Babicu del svojega zemljisca na parceli 3418 k.o. 169 Petisovci - Lendava v velikosti 0,5 ha, in sicer tisto, ki se nahaja med dvema hrastoma in mejnima kamnoma na juznem delu zemljisca.

4. clen

Pogodbenika se zavezujeta, da bosta skrbno ravnala s pridobljenima zemljiscema.

Mursko Sredisce, 22. december 1980.

Babic J.

Antolin J.

Redni izpis iz zemljiške knjige

čas izdelave izpisa: 25.11.2016 - 13:02:00

Nepremičnina

tip nepremičnine: 1 - zemljiška parcela
vir ID znaka: 1 - zemljiški kataster
ID znak: 169-3418/0-0
parcela št. 3418/0 **k.o.** 169 - Petišovci - Lendava (ID 618862)

Plombe:

Z nepremičnino ni povezana nobena zemljiškoknjižna zadeva, o kateri še ni pravnomočno odločeno.

Osnovni pravni položaj nepremičnine:

ID osnovnega položaja: 485225
vrsta osnovnega položaja: 101 - vknjižena lastninska pravica
delež: 1/2
imetnik:
 1. EMŠO: 1801949*****
 osebno ime: Andrej Antolin
 naslov: Pomurska ulica 24, 9000 Murska Sobota
 začetek učinkovanja vpisa imetnika 01.01.1849 00:00:00

omejitve:

Vpisana ni nobena pravica ali pravno dejstvo, ki omejuje lastninsko pravico na nepremičnini

ID osnovnega položaja: 485225
vrsta osnovnega položaja: 101 - vknjižena lastninska pravica
delež: 1/2
imetnik:
 1. EMŠO: 1801949*****
 osebno ime: Franc Antolin
 naslov: Glavna ulica 78, 9220 Lendava
 začetek učinkovanja vpisa imetnika 01.01.1849 00:00:00

omejitve:

Vpisana ni nobena pravica ali pravno dejstvo, ki omejuje lastninsko pravico na nepremičnini

ID pravice / zaznambe	11023164
čas začetka učinkovanja	01.01.1849 00:00:00
vrsta pravice / zaznambe	415 - vknjižena stvarna služnost
glavna nepremičnina:	parc. št. 3418 k.o. 169 - PETIŠOVCI (ID 618862)
podatki o vsebini pravice / zaznambe	
dodatni opis:	
Na podlagi pogodbe o služnostni pravici z dne 12.05.1979, se vknjiži služnostna pravica hoje preko služne nepremičnine po že obstoječi potki ob vzhodni meji nepremičnine v širini dveh metrov in služnostna pravica odtekanja prekomerne vode preko služne nepremičnine po celotni nepremičnini, vse v korist vsakokratnega lastnika gospodujoče nepremičnine parc. št. 3418 k.o. 169 Petišovci - Lendava.	
pravice / zaznambe pri izvedeni pravici / zaznambi:	
<i>Pri izvedeni pravici / zaznambi ni vpisana nobena pravica ali pravno dejstvo</i>	